

**ADEVĂRATA
ZI
DE ODIHNĂ**

ISBN 973-98621-5-2

Dumnezeu – Creatorul

Primile cuvinte ale Bibliei descriu creerea pământului: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” (*Genesa 1:1*)

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” (*Genesa 1:2*)

Conform raportului Biblic, demn de crezare, creerea lumii a avut loc nu în mii sau milioane de ani, după cum încearcă unii să afirme (susținând astfel teoria evoluționismului), **ci în șase zile naturale**, a câte 24 de ore. Fiecare zi a creațiunii a avut o seară și o dimineață. Iată textul:

Ziua întâi a săptămânii. „Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” (*Genesa 1:3–5*).

Ziua a doua. „Dumnezeu a zis: ‘Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.’ Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” (*Genesa 1:6–8*).

Ziua a treia. „Dumnezeu a zis: ‘Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul!’ Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să dea pământul

verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.’ Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.” (*Genesa 1:9–13*).

Ziua a patra. „Dumnezeu a zis: ‘Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.’ Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.” (*Genesa 1:14–19*).

Itaț ce găsim scris despre așezarea în spațiu a planetei noastre, în cartea credinciosului Iov (despre care se presupune că ar fi cea mai veche carte a Bibliei, scrisă cu aproximativ două mii de ani înainte de începutul erei creștine): „Dumnezeu întinde miazănoaptea asupra golului și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, și norii nu se sparg sub greutatea lor.” (*Iov. 26:7–8*). După cum putem observa, aici se face o evidentă referire la legea universală a gravitației.

Ziua a cincea. „Dumnezeu a zis: ‘Să mișune apele de viețuitoare, și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului!’ Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: ‘Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ.’ Astfel, a fost o seară, și apoi a fost dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.” (*Genesa 1:20–23*).

Ziua a șasea. „Dumnezeu a zis: ‘Să dea pământul viețuitoare după soiul lor!...’ Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.

Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.’ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: ‘Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ’... Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.” (*Genesa 1:24–31*).

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (*Genesa 2:1*), „prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (*Psalmi 33:6,9*).

Binecuvântarea și sfințirea zilei a șaptea

„În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” (*Genesa 2:2–3*).

A sfinți înseamnă a pune deoparte, sau a deosebi. Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit **ziua a șaptea a săptămânii** și nu alta, deosebind-o de celelalte zile de lucru din săptămână, punând-o deoparte pentru Sine, pentru a servi omenirii ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal, în amintirea creațiunii. O binecuvântare și sfințire dumnezeiască planează asupra zilei a șaptea a săptămânii, ceea ce face ca această zi să fie o zi cu totul deosebită față de celelalte șase zile ale săptămânii. *Ziua a șaptea a săptămânii a fost și rămâne prima și unica zi de sărbătoare instituită de Dumnezeu în Paradis, o dată cu facerea lumii.*

Adam, cel dintâi om, era în prima zi a vieții lui. El privea cu bucurie splendoarea Paradisului, bucurându-se împreună cu soția sa Eva, de natura minunată pe care Dumnezeu a creat-o pentru fericirea lor. Timp de șase zile pe săptămână omul lucra grădina și o păzea. Munca nu era o greutate, ci o plăcere. În ziua a șaptea se odihnea de lucrările lui, după cum Dumnezeu Se odihnise de asemenea de lucrările Sale. (*Genesa 2:8–15; Evrei 4:10.*)

Viața și fericirea omului erau însă condiționate de respectarea poruncii dumnezeiești. „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: ‘Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.’” (*Genesa 2:16–17.*) Atât timp cât omul a trăit în ascultare față de porunca dumnezeiască, a fost fericit. Prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, păcatul a intrat în lume, și prin păcat a intrat moartea. Astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuțit. (*Romani 5:12.*)

Bunul Dumnezeu însă, în marea Sa iubire față de omul păcătos, a elaborat un plan de mântuire prin jertfirea Fiului Său, care avea să sufere și să moară în locul omului păcătos. Sămânța femeii avea să zdrobească astfel capul șarpelui, adică al diavolului. (*Genesa 3:15.*)

Cu inima plină de durere și întristare, dar plini de încredere și speranță în Acela care nu poate să mintă, prima pereche de oameni a părăsit Edenul plăcut și fericit. O dată cu înmulțirea omenirii pe pământ, oamenii s-au împărțit în două clase: credincioși și necredincioși; ascultători și neascultători de Dumnezeu. De multe ori Dumnezeu și-a dovedit dreptatea, răsplătind pe cei credincioși și ascultători de poruncile Sale, și pedepsind pe cei necredincioși și nelegiuți, oferind astfel o pildă pentru generațiile viitoare. Patriarhi cum au fost: Enoh, Noe, Avraam, Isaac și Iacob, au fost bărbați sfinți care au umblat în strânsă legătură cu Dumnezeu, iar El i-a binecuvântat. (*Genesa 5:24; 6:9.*) El a pedepsit însă prin potop lumea de pe timpul lui Noe, iar cetățile Sodoma și Gomora — cu foc, pe timpul lui Avraam. (*Genesa 6:1–13, 18, 20; 19:12–29.*)

Potrivit făgăduinței făcute lui Avraam, Dumnezeu și-a ales un popor dintre toate popoarele lumii care să fie al Lui, ca popor deosebit, o lumină pentru toate popoarele lumii. (*Genesa 12:1–3, 15, 13; Exodul 3:1–10.*) Acest popor a fost în vechime poporul Israel.

„ISRAEL” a fost numele pe care Dumnezeu l-a dat patriarhului Iacov și înseamnă: „Luptător cu Dumnezeu” sau „Cel ce luptă cu Dumnezeu”. (*Genesa 32:28*). Din mijlocul acestui popor Și-a ales Dumnezeu slujitorii Săi, sfinții profeți, cărora El le-a făcut cunoscută voința Sa pentru întreaga omenire.

Pentru a putea cunoaște cât mai bine voia lui Dumnezeu și pentru a ști cum să ne ferim de păcat (păcat = fărădelege, călcarea Legii — *1 Ioan 3:4*), făcând numai ceea ce este plăcut înaintea Lui, bunul Dumnezeu Și-a descoperit voința Sa în legea morală a celor zece porunci. În aceasta, pe lângă celelalte nouă porunci, El a legiferat ziua a șaptea ca zi de sărbătoare și odihnă săptămânală.

Legiferarea zilei a șaptea ca zi de sărbătoare și odihnă săptămânală

Legea morală a celor zece porunci n-a fost dată **de** Moise, ci **prin** el. Ea nu a fost prevăzută doar pentru poporul Israel (așa cum greșit gândesc, vorbesc și cred unii); ci Legea morală a celor zece porunci sfinte a fost întocmită de Însuși Dumnezeu și scrisă **chiar cu degetul Său** pe două table de piatră, așa cum stă scris în Sfânta Scriptură: „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe Muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.” (*Exodul 32:15–16; 34:1–2, 28–29; Deuteronomul 4:13; 5:2; 29:10*).

În tot cuprinsul Bibliei, doar Legea celor zece porunci a fost scrisă de Dumnezeu, cu însuși degetul Său. Restul Scripturii a fost scris de bărbați sfinți: profeți, evangheliști și apostoli, prin inspirația Duhului Sfânt. (*2 Timotei 3:16; 2 Samuel 23:2; 2 Petru 1:21*.)

Dumnezeu este Părintele iubitor al tuturor oamenilor de pe fața pământului, fără deosebire de neam, popor, rasă, sex sau clasă socială. El a dat o singură Lege pentru toți oamenii.

Iată cele zece porunci din Legea sfântă a lui Dumnezeu, scrise în *Exodul 20:2–17*:

CELE ZECE PORUNCI

1. Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.
2. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul Tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam a celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.
3. Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.
4. Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o.
5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentruca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu preacurvești.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Datoria omului

„Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” (*Eclesiastul 12:13–14*).

„Legea lui Dumnezeu este o lege dumnezeiască, sfântă, cerească, desăvârșită... Nu este nici o poruncă prea mult, nu e nici una prea puțin.” (*Spurgeon sermons pag. 280*).

„Dacă sunt susținut în aer de un lanț cu zece inele și stric unul, cad jos, ca și cum le-aș fi stricat pe toate zece. Dacă îmi este interzis să trec de un gard, nu contează pe unde stric gardul (el este stricat chiar dacă se scoate numai o singură scândură). Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.” (*D.L. Moody — Weighed and Wanting 119*).

Așa cum se poate observa, ziua a șaptea a săptămânii, care a fost binecuvântată și sfințită chiar de la Creațiune, a fost legiferată de Dumnezeu ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal, fiind încadrată în porunca a patra din Legea Sa cea sfântă.

Care este ziua a șaptea?

Sufletele doritoare de mântuire prin trăirea și cunoașterea adevărului dumnezeiesc, întrebă: *care este ziua a șaptea pe care bunul Dumnezeu a binecuvântat-o ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal?* Răspunsul la această importantă întrebare îl găsim scris limpede, precis și clar în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că ziua a șaptea a săptămânii aleasă, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu ca zi de sărbătoare și odihnă săptămânală pentru întreaga omenire este **Sâmbăta**. Într-adevăr, în textul original ebraic (limba în care Dumnezeu a scris cu degetul Său Legea morală a celor zece porunci), ziua a șaptea a săptămânii este numită „*Sabat*” care înseamnă „*odihnă*”. Aceste trei cuvinte: *Sabat*, *Sâmbătă* și *odihnă*, au una și aceeași semnificație atunci când este vorba despre ziua a șaptea a săptămânii, ca zi de sărbătoare. Așa se face că unii traducători ai Bibliei au tradus textul original al poruncii a patra din Decalog cu: *Sabat, ziua de odihnă, Sâmbătă*.

În Biblia română, traducerea de Iași (1874), precum și în acea traducere de Dr. Nitzulescu (ediția din 1911), textul poruncii a patra sună așa: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Dar ziua a șaptea e sabbatul Domnului Dumnezeului tău.” (*II Moise 20:8-11*).

În Biblia română, traducerea Sinodală (1914), textul poruncii a patra a fost tradus așa: „Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei ca să o sfințești pe ea. Șase zile lucrează și fă toate lucrurile tale. Iar ziua a șaptea este Sâmbăta Domnului Dumnezeului tău.” (*Eșirea 20:8-11*).

În traducerea Bibliei de către preoții profesori Vasile Radu și Gala Galaction, ediția română (1938), traducere după textele originale ebraice și grecești, ziua a șaptea din porunca a patra a fost tradusă de asemenea cu *Sâmbătă*. În această Biblie, toate textele, atât din Vechiul cât și din Noul Testament care vorbesc despre ziua a șaptea, au fost traduse cu *Sâmbătă*. Acesta este adevărul dumnezeiesc de care nimeni nu are vreun motiv să se îndoiască. Ziua a șaptea a săptămânii, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal, așa cum Dumnezeu a ordonat în porunca Sa cea sfântă, este **Sâmbăta**. A gândi, a crede și a spune altfel, înseamnă a denatura adevărul dumnezeiesc. Adevărul lui Dumnezeu trebuie primit, crezut și pus în practică așa cum este el, dacă dorim să fim cu adevărat copii ascultători ai lui Dumnezeu și să fim plăcuți Lui.

Nu știm de ce Dumnezeu n-a pus nume la celelalte șase zile de lucru ale săptămânii! În Sfânta Scriptură sunt amintite doar cu: „ziua întâi, a doua, a treia, a patra, a cincea”, iar „ziua a șasea a săptămânii” se mai numește și „ziua de pregătire” (în vederea serbării zilei de odihnă). Sărbătoarea săptămânală, ziua a șaptea, se numește *Sâmbăta*, sau *ziua Sabatului!*” (*Genesa 1:5, 8, 13, 19, 23, 31; Exodul 16:23; Luca 23:54–56*).

Zilele calendarului săptămânal ar trebui aranjate în această ordine biblică:

Zilele lucrătoare de la creațiune (Facerea lumii)						Ziua de odihnă
1	2	3	4	5	6	7
Duminică	Luni	Marti	Miercuri	Joi	Vineri	Sâmbătă

Denumirea zilelor săptămânii (în afară de ziua a șaptea — Sâmbăta), s-a făcut de către neamurile păgâne. Denumirea lor corespunde cu numele planetelor și zeilor la care s-au închinat și au slujit popoarele care n-au cunoscut pe viul și adevăratul Dumnezeu

(vezi explicația la pag. 47). De aceea, este bine să cercetăm perseverent adevărul lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi și să-l trăim, devenind în felul acesta copii supuși și ascultători ai lui Dumnezeu.

Ținerea zilei a șaptea, ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal

Dumnezeu spune în porunca Sa: *Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.*” Aceste cuvinte de la începutul poruncii ne duc cu gândul la ziua a șaptea pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o la început o dată cu facerea lumii. (*Genesa 2:2–3.*) În tot cursul săptămânii de lucru trebuie să avem în vedere apropierea zilei a șaptea (Sâmbăta), pentru ca atunci când ea sosește, să fim pregătiți pentru a o sfinți cu adevărat.

Dumnezeu a prevăzut munca cinstită pentru câștigarea hranei zilnice. Munca este o binecuvântare pentru noi. Leneșii sunt un blestem pentru familia și societatea din care fac parte. Orice om trebuie să aibă o ocupație potrivită și demnă pentru el. *„Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.”*

Dumnezeu Și-a rezervat ziua a șaptea pentru Sine și a lăsat-o pentru noi ca zi sfântă de sărbătoare, ca repaus săptămânal, pentru binele și fericirea noastră. Toți membrii familiei ar trebui să se odihnească în ziua a șaptea — Sâmbăta — potrivit poruncii dumnezeiești: tatăl, mama, fiul, fiica, servitorul sau servitoarea, vitele și orice străin care lucrează în vreun fel oarecare în casa noastră sau înăuntrul porților noastre. *„Timp de șase zile să-ți faci lucrarea. Dar în ziua a șaptea să te odihnești, pentru ca boul și măgarul tău să aibă o zi de odihnă, pentru ca fiul roabei tale și străinul să aibă răgaz și să răsuflă.”* (*Exodul 23:12*).

Ziua a șaptea trebuie respectată ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal în orice timp al anului și în orice conjunctură: „Șase zile să lucrezi, iar ziua a șaptea să te odihnești; să te odihnești chiar și în vremea aratului și seceratului.” (*Exodul 34:21*).

La sfârșitul poruncii Sale, Dumnezeu ne arată și motivul binecuvântării și sfințirii acestei zile, când ne spune: „*Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o*” (*Exodul 20:8–11*).

Toți cei ce cred în Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, țin ca zi de sărbătoare și de repaus săptămânal, în onoarea Creatorului, ziua a șaptea pe care El a binecuvântat-o și a sfințit-o la creerea lumii. Copiii lui Dumnezeu ascultă cu plăcere și împlinesc cu bucurie, din iubire, porunca Tatălui iubitor. Ei lucrează în timpul celor șase zile ale săptămânii făcându-și toate lucrările lor, iar în ziua a șaptea se odihnesc, binecuvântând și sfințind ziua binecuvântată și sfințită de Dumnezeu.

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu

Poate cineva se teme că va ajunge în lipsă și în sărăcie nelucrând în ziua a șaptea. Dar nu trebuie să ne temem, ci să avem încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de păstrătorii Sabatului Său. Dumnezeu, care a ordonat ținerea Sabatului ca repaus săptămânal, se îngrijește de copiii Săi ca să le dea și cele necesare vieții.

Încă înainte ca Legea să fie dată pe muntele Sinai, Dumnezeu a cerut poporului Său să țină ziua a șaptea ca zi de repaus. La două luni și jumătate după ieșirea din Egipt, poporul Israel a ajuns în pustia Sin (între Elim și Sinai). Aici, Dumnezeu a pus poporul la încercare, trimițându-le mană din cer ca hrană. Mana semăna cu bobul de coriandru; era albă și avea un gust de turtă cu miere. (*Exodul 16:31*). Mana cădea din cer în fiecare dimineață și trebuia strânsă înainte de a veni căldura soarelui, căci la soare se topea (*v.21*).

Timp de patruzeci de ani, Dumnezeu a hrănit pe Israel în drumul călătoriei lui din Egipt spre Canaan. Dar, minune! Timp de cinci zile pe săptămână, Dumnezeu dădea mana necesară poporului numai pentru o singură zi. Întrucât până a doua zi se altera și făcea viermi, mana aceasta trebuia consumată în aceeași zi. Însă în ziua a șasea a săptămânii, Dumnezeu le trimitea din cer o cantitate dublă de mană, ca să le ajungă pentru două zile, adică și pentru Sâmbătă; iar în ziua a șaptea nu cădea mană. Iar mana care cădea Vinerea nu se strica până a doua zi! Dumnezeu a repetat minunea cu mana în pustie timp de patruzeci de ani, zi de zi, săptămână de săptămână. Ce bun e Dumnezeu! El, care a ordonat serbarea zilei Sale sfinte, se îngrijește să dea și hrana necesară copiilor Săi care ascultă de Legea și poruncile Sale. (*Exodul 16:1–35*).

Mari binecuvântări pentru cei ascultători

Dumnezeu a promis că va da mari binecuvântări celor ascultători de Legea și poruncile Sale sfinte. Dumnezeu a zis: „Să păziți Sabatele Mele și să cinștiți locașul Meu cel sfânt. Eu sunt Domnul. Dacă veți urma legile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele, și pomii de pe câmp își vor da rodurile. Abia veți treiera grâul și veți începe culesul viei, și culesul viei va ținea până la semănătură; veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura, și veți locui fără frică în țara voastră. Voi da pace în țară și nimeni nu vă va tulbura somnul; voi face să piară din țară fiarele sălbatice, și sabia nu va trece prin țara voastră... Veți mânca din roadele cele vechi, și veți scoate afară pe cele vechi, ca să faceți loc celor noi. Îmi voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru, și sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu.” (*Leviticul 26:2–13*).

„Dar dacă nu veți asculta, voi lăsa cetățile voastre pustii, vă voi pustii locașurile sfinte... Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care vor locui vor rămânea încremeniți văzând-o. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi... Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiită și cât veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei. Tot timpul cât va fi pustiită va avea odihna pe care n-o avusese în anii voștri de Sabat, când o locuiați...” (*Leviticul 26:14–35*).

Dumnezeu are grijă să ducă la îndeplinire hotărârile Sale vestite mai dinainte prin slujitorii Săi profeți.

Ziua a șaptea n-a fost dată poporului Israel de către Moise și n-a fost serbată de acest popor ca sărbătoare națională evreiască **în amintirea ieșirii lor din Egipt**, cum susțin unii, ci ziua a șaptea a fost instituită și sfințită de Dumnezeu **în amintirea creațiunii**, pentru onoarea Sa, și ca sărbătoare pentru toți copiii Lui din toate timpurile și din toate locurile, indiferent de neam. (*Genesa 2:1–3*).

Descoperirile și promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut odată acestui popor ales al Lui, aparțin tuturor oamenilor. Adevărul acesta l-au recunoscut toți profeții și conducătorii poporului Israel de altădată, care, în binecuvântările lor, mulțumind bunului Dumnezeu, ziceau între altele: „Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate... care fac viu pe cel ce împlinește (v. 9). (*Neemia 13:9*). Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, și le-ai dat prin robul Tău Moise porunci, învățături și o Lege. Le-ai dat din înălțimea cerurilor pâine, când le era foame, și ai scos apă din stâncă, atunci când le era sete. Și le-ai pus să intre în stăpânirea țării pe care jurasei că le-o vei da...” (*Neemia 9:13–15; Ioan 6:27–40*).

Sfânta Scriptură ne arată că ziua a șaptea constituie *Semnul sfințirii dumnezeiești* pentru toți cei credincioși. Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Să nu cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, **un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc**. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt... Să lucrați șase zile; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului... Acesta va fi între Mine și copiii lui

Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit...” (*Exodul 31:12–17*).

Tot în același fel a vorbit Dumnezeu și profetului Ezechiel: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un *semn* între Mine și ei, pentru ca să știe că *Eu* sunt Domnul, care-i *sfințesc*.” (*Ezechiel 20:12*). Apoi, Domnul a însărcinat pe profet să spună din partea Sa copiilor poporului Său: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; umblați întocmai după rânduielile Mele, păziți poruncile Mele, și împliniți-le. Sfințiți Sabatele Mele căci ele sunt un *semn* între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!” (*Ezechiel 20:19–20*).

Serbarea Sabatului zilei a șaptea a săptămânii a despărțit în toate timpurile pe cei care au crezut și au slujit adevăratului Dumnezeu Creator de ceilalți oameni care n-au crezut și n-au slujit lui Dumnezeu, ci s-au închinat și au slujit naturii și altor dumnezei străini, în cinstea cărora au ținut alte zile de sărbătoare.

Dumnezeu a vorbit prin profetul mesianic Isaia, spunând că toți cei credincioși dintre neamuri care vor primi pe Isus Hristos ca Mântuitor (*Isaia 53:1–11*), care doresc și caută să păzească ce este drept și să facă ce este bine și care vor păzi Sabatul zilei a șaptea în așa fel încât să nu-l pângărească, vor fi alipiți de poporul Domnului și li se va da un loc în casa de rugăciune a Domnului, căci aceasta avea să devină o casă de rugăciune pentru toate popoarele. (*Isaia 56:1–8*).

Toți sfinții profeti din timpurile Vechiului Testament au ținut cu credincioșie și sfințenie ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal ziua a șaptea, Sabatul.

Domnul Dumnezeu vorbește de asemenea despre aceasta și în *Ezechiel 20:11*: „Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le îplinească *omul*, ca să trăiască prin ele”. Înțelegem că poruncile lui Dumnezeu (între care și Sâmbăta) au fost onorate sau instituite pentru *orice om*, nu numai pentru evrei.

Cu aceste câteva scurte precizări despre adevărata zi de sărbătoare, trecem în timpul Noului Testament pentru a vedea în continuare care a fost adevărata zi de sărbătoare săptămânală a Domnului Hristos.

Adevărata zi de sărbătoare a Domnului Hristos

Care a fost adevărata zi de sărbătoare săptămânală a Domnului Hristos? A ținut El tot ziua a șaptea, Sâmbăta, conform poruncii a patra din Lege?

A desființat Isus Legea celor zece porunci sau serbarea zilei a șaptea ca zi de sărbătoare săptămânală?

Adevărul despre acestea îl găsim lămurit în cuprinsul celor patru Evanghelii ale Noului Testament, scrise de cei patru evangheliști după învierea și înălțarea Domnului Isus la ceruri. Ele cuprind pe scurt viața, învățătura și faptele Domnului nostru.

Isus n-a desființat Legea

Unora care credeau că Domnul ar fi venit să desființeze ori să strice Legea sau cele învățate de profeți, Domnul le-a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau vreo frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile.” (*Matei 5:17–18*).

Domnul a spus că Legea va rămâne în vigoare atât timp cât va exista cerul și pământul. El n-a desființat nici o poruncă din ea, nici un cuvânt, nici o literă, nici o iotă sau o frântură de slovă, punct sau virgulă. Cu alte cuvinte, n-a desființat și n-a stricat nimic din cuprinsul și însemnătatea ei reală, ci prin învățătura, pilda și fapta Sa, a desăvârșit astfel exemplul de viațuire sfântă, ce trebuie urmat de oricine se numește creștin.

***Legea celor zece porunci,
condiție pusă de Isus pentru
cei ce doresc să moștenească viața veșnică***

„Atunci s-a apropiat de Isus un om și i-a zis: ‘Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?’ El i-a răspuns: ‘De ce mă întrebi: Ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.’” La întrebarea tânărului: „Care porunci?” Domnul i-a dat răspuns amintindu-i câteva din cele zece. (*Matei 19:16–19*). Tânărul bogat pretindea că le-a ținut pe toate, dar când Domnul l-a pus la probă, tânărul a plecat întristat.

Cu altă ocazie, un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus; „fă așa și vei avea viață veșnică”. (*Luca 10:25–37*).

Condițiile puse de Domnul oamenilor care se interesau de moștenirea vieții veșnice pe vremea aceea, sunt aceleași condiții pe care Domnul le pune și astăzi tuturor oamenilor.

Unii învățători ai Legii de pe vremea Domnului au împărțit poruncile din Legea sfântă, în porunci mai mari cu o însemnătate și valoare mai mare, și, în porunci mai mici ca având o însemnătate și valoare mai mică. Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-l ispitească, I-a pus

următoarea întrebare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.” (*Matei 22:35–40*).

Domnul Isus n-a făcut deosebire între sfintele porunci, considerând pe unele mai mari, iar pe altele mai mici. El știa că toate poruncile lui Dumnezeu sunt la fel de mari, drepte și sfinte. (*Psalmii 119:51*).

Păzirea celor zece porunci din iubire

Isus a împărțit Legea celor zece porunci în două mari părți: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele. Prima parte cuprinde primele patru porunci din Lege, adică începe cu prima poruncă din Decalog și sfârșește cu porunca a patra inclusiv — în care este vorba despre serbarea zilei a șaptea ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal. Partea a doua cuprinde cele șase porunci referitoare la aproapele nostru, începând cu porunca a cincea și terminând cu porunca a zecea.

Domnul ne-a învățat că păzirea Legii celor zece porunci trebuie să aibă la bază iubirea, nu frica sau constrângerea; iubirea față de Dumnezeu, cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul; iubirea față de aproapele nostru, așa cum ne iubim pe noi înșine. Numai așa putem împlini Legea.

Dumnezeu Tatăl ne-a iubit prin Fiul Său pe care L-a dat ca jertfă pentru noi, oamenii păcătoși, pentru ca oricine care crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică. (*Ioan 3:16*).

Domnul Isus ne-a iubit și S-a jertfit pentru noi. Atât Dumnezeu Tatăl cât și Dumnezeu Fiul (Isus Hristos) așteaptă iubire din partea noastră. De aceea Domnul Isus ne-a dat porunca iubirii. (*Ioan 13:34–35*). Iubirea se poate dovedi doar păzind poruncile Lui. (*Ioan 14:15–21*).

Domnul a spus: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui.” (Ioan 15:10).

Domnul Isus ne-a învățat cum să-L iubim pe Dumnezeu prin ținerea poruncilor Lui, în modul în care le-a ținut El.

Iată câteva citate din Sfânta Evanghelie din care vom vedea că Isus a respectat Sâmbăta, ca zi de sărbătoare săptămânală.

Isus a ținut ziua a șaptea, Sâmbăta

În sfânta evanghelie după Luca citim: „A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească, și I s-a dat cartea profetului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: ‘Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii: să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.’ În urmă a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: ‘Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.’ Și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui, și ziceau: ‘Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?’” (Luca 4:16–22).

Cetatea Nazaret a fost cetatea în care au locuit Iosif și Maria, părinții firești ai Domnului Hristos. Aici, în orașul Nazaret, Domnul Hristos și-a trăit copilăria și anii adolescenței până aproape la vârsta de treizeci de ani, când a fost botezat. Iosif era de meserie teslar. Timp de șase zile lucra, iar în ziua a șaptea se odihnea împreună cu Maria, mama Domnului și cu Isus, fiul lor. În Nazaret exista o sinagogă (casă de rugăciune). Sâmbăta, credincioșii se adunau la sinagogă la

așa numita „Școală de Sabat”, pentru cercetarea Sfințelor Scripturi și pentru rugăciuni comune. Isus mergea la sinagogă în fiecare Sabat. Acesta era un obicei al Lui. De aceea, evanghelistul Luca a scris: „A venit în Nazaret unde fusese crescut: și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă.” În concluzie, **obiceiul sau principiul Domnului Isus era să meargă Sâmbăta la sinagogă, serbând în felul acesta Sabatul zilei a șaptea, conform poruncii dumnezeiești.**

Plecând din Nazaret, „Isus s-a pogorât în Capernaum, cetate din Galilea, și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului. Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” (*Luca 4:31–37*). Aici, Domnul a făcut și o minune, eliberând pe un om de un duh rău necurat.

Domnul Isus Hristos petrecea ziua Sabatului învățând și vindecând. În tot timpul activității Sale mesianice, timp de trei ani și jumătate, la Ierusalim și pretutindeni pe unde mergea, în ziua a șaptea mergea la Templu sau la Sinagogă și era participant activ la serviciul divin din Sabat. Folosind ocazia, vorbea celor adunați despre Împărăția lui Dumnezeu și vindeca pe cei bolnavi. A vindecat un slăbănog de 38 de ani. (*Ioan 5:1–6*). A însănătoșit și întărit mâna uscată a unui om. (*Matei 12:9–15*). A vindecat un om bolnav de dropică și a îndreptat spatele unei femei gârbove. (*Luca 4:1–6; 13:10–17*). A deschis ochii unui orb din naștere. (*Ioan 9:1–41*). În acest mod a serbat și a sfințit Domnul Isus ziua Sabatului.

Isus, cel mai bun exemplu în ținerea Sabatului

Domnul Isus ne-a dat cel mai bun exemplu de respectare a zilei a șaptea ca zi sfântă de Sabat. În tot timpul vieții Sale, cât a stat împreună cu oamenii pe pământ, a ținut ca zi de sărbătoare Sâmbăta. Mergând în mijlocul lumii suferinde din cauza păcatului, în adunările de la Templu

sau Sinagogă, Domnul aducea mari binecuvântări acelor care vorbeau împreună cu El în ziua Sa cea sfântă. Învățăturile Lui divine, precum și vindecările făcute aduceau pace, bucurie și fericire celor adunați. Vestea despre El s-a răspândit repede în toate părțile. Mulțimi de suflete, bărbați, femei și chiar copii veneau de la mari distanțe să-L vadă, să-L audă și să fie vindecați.

Zilele sfinte de Sabat petrecute împreună cu Domnul pe vremea aceea au fost cele mai mari zile de sărbătoare petrecute vreodată de oameni în decursul veacurilor. Cei care veneau în contact cu El prin credință, se înapoiau acasă plini de bucurie, fiind vindecați și întăriți la spirit, suflet și corp.

Numai cărturarii, fariseii, bătrânii Iudeilor și preoții de pe timpul acela nu erau mulțumiți de El! Și aceasta pentru că mulțimea venea la Domnul, și ascultându-L cum vorbește, Îi sorbeau cuvintele de pe buze, pentru că El vorbea cu putere, nu cum îi învățau cărturarii și fariseii. (*Matei 7:28–29; 13:53–58; Marcu 1:22–28; 6:1–6*). Sinagogile lor rămâneau goale. Lumea întreba, se interesa și mergea acolo unde afla că este Isus.

Cărturarii, fariseii și preoții, văzând că norodul îi părăsește ducându-se după El, au căutat să-L învinuiască și să-L discrediteze în fața oamenilor. Printre multe alte învinuiri pe care I le aduceau, era și minciuna conform căreia Isus ar călca ziua Sabatului prin aceea că face vindecări în această zi. După părerile strâmte ale acestor fățarnici, Isus călca Sabatul, pentru că nu se ținea strict de învățăturile și prescripțiile lor înguste.

Cărturarii și fariseii făcuseră o mulțime de reguli inutile ce urmau să fie repectate în Sabat. Astfel: nimeni nu trebuia să meargă în Sabat o distanță mai mare decât cea prescrisă de ei. Nimeni nu avea voie să poarte veștminte prinse cu vreun ac, căci așa ceva ar fi constituit purtarea unor poveri... Dacă s-ar fi întâmplat să le scape jos din mână vreun obiect cât de mic, nu trebuia să se plece ca să-l ridice, căci aceasta era considerată o lucrare care nu se face în Sabat, și alte multe reguli de felul acesta! Domnul Isus nu ținea cont de asemenea reguli, care nu erau decât niște datini și obiceiuri omenești. El spunea norodului: „Degeaba Mă cinstesc ei dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” (*Marcu 7:1–7*).

De aceea spunea Domnul norodului să se ferească de aluatul fariseilor, adică de învățătura lor, (*Matei 16:6–12; Marcu 2:15; Luca 12:1*); căci erau prefăcuți și fățarnici. Nu erau sinceri.

Isus S-a dat pe Sine ca exemplu oamenilor zicând: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă petru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (*Matei 11:28–30*). Toți cei care au venit în sinceritate la El, au primit pace sufletească, pentru că doar venind la Domnul se poate găsi adevărata odihnă.

Domnul a eliberat oamenii bolnavi în ziua Sabatului de neputințele, slăbiciunile, bolile, suferințele și păcatele lor, oferindu-le însănătoșirea fizică și spirituală, prin cuvinte simple în care se găsea viață și putere de vindecare: „întinde-ți mâna”, „ridică-ți patul și umblă”, „vezi să nu mai păcătuiești ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”, „iertate îți sunt păcatele”, „du-te și să nu mai păcătuiești”, „ție îți poruncesc, duhule rău, ieși afară din omul acesta și să nu mai intri în el niciodată”.

Oamenii vindecați de Domnul se înapoiau acasă sănătoși, plini de bucurie și lăudând pe Dumnezeu pentru mila și îndurarea Lui cea mare dovedită față de ei în ziua Sa cea sfântă de Sabat.

Domnul însă n-a absolvit niciodată pe nimeni de respectarea zilei a șaptea ca zi de sărbătoare. El n-a spus nimănui că e liber să poată călca ziua a șaptea, sau că poate face orice dorește în ea. Dar unii dintre fariseii, cărturarii, preoții și bătrânii poporului iudeu de pe vremea aceea căutau să-l învinuiască în fața norodului, prin aceea că Isus ar fi călcat Sabatul, fiindcă făcea vindecări chiar și Sâmbăta. Astfel, ei sperau să-l discrediteze în fața norodului și în cele din urmă să-L poată condamna la moarte. Domnul însă le spunea că „*se cade a face bine Sâmbăta*” (*Matei 12:12*). Se cuvine ca în această zi sfântă să dăm sprijinul și ajutorul nostru celor bolnavi. Facerea de fapte bune Sâmbăta nu constituie călcarea poruncii.

Isus – Domnul Sabatului

Cu o anumită ocazie, Isus a spus: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” *Marcu 2:27–28*. Prin aceste cuvinte, Domnul adeverește că ziua a șaptea a fost făcută **pentru om**, deci pentru întreaga omenire. Ceva mai mult, Domnul S-a autointitulat astfel: „Drept aceea, Domnul este Fiul omului și al Sâmbetei”. (*Traducerea Sinodală 1914*). „Astfel că Fiul omului este Domn și al Sâmbetei.” (*Traducerea de preoții profesori V. Radu și Gala Galaction, 1938*).

Domnul Isus a spus că ziua a șaptea avea să rămână sărbătoare săptămânală pentru ucenicii Săi credincioși chiar și după moartea, învierea și înălțarea Sa la ceruri. Vorbindu-le despre distrugerea Ierusalimului care urma să vină ca pedeapsă a neascultării poporului Iudeu, Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”. (*Matei 24:20*). Profeția făcută de Domnul cu privire la distrugerea Ierusalimului s-a împlinit la anul 70 după Hristos, iar credincioșii care s-au rugat așa, au fost salvați în chip minunat.

În legătură cu cele de mai sus, cităm următoarele: „El, (Hristos) a fost numit domn al Sâmbetei pentru că El a susținut Sâmbăta ca pe ceva al Său. Hristos n-a desființat Sâmbăta pe care El o ținea.” (*„Contra lui Marcion”, cartea a IV-a, cap. 12 — de scriitorul creștin Tertulian, care a trăit între anii 160–240 după Hristos și care a fost preot în orașul Cartagina*).

Ziua de sărbătoare și odihnă săptămânală a femeilor credincioase pe timpul Domnului Hristos

În Sfânta Evanghelie după Luca citim: „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El; și mai erau și niște femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale: Maria, zisă Magdalina, din care ieșiseră șapte draci, Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, Susana și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau.” (*Luca 8:1–3*). Domnul Isus a fost însoțit în propovăduirea Evangheliei de cei doisprezece ucenici și de mai multe femei credincioase vindecate de Domnul de boli și de duhuri rele. Domnul le iertase și păcatele, iar ele Îi erau recunoscătoare, doreau să-L urmeze, să-L asculte și să facă voia Lui ca niște fiice ascultătoare. Ele au auzit și au văzut minunile Sale, iar în cele din urmă au fost martore oculare la toate suferințele Domnului.

Au văzut cum I s-a adus crucea cea grea pe care Domnul a purtat-o pe umerii Săi, fiind bătut, huiduit și batjocorit până sus pe Golgota. Au văzut cum Domnul Și-a întins brațele de bunăvoie pe cruce și ostașii I-au bătut cuiele cele groase și lungi, străpungându-I mâinile și picioarele.

Au văzut sângele curgând și roaie din palmele, picioarele și coasta Sa. Au auzit ultimele cuvinte rostite de Domnul Isus pe cruce și cum El s-a rugat chiar și pentru cei care-L batjocoreau.

Au văzut cum Domnul a murit în chinuri mari pe cruce, ca un miel nevinovat. Femeile acestea, împreună cu ucenicul iubit Ioan și Iosif din Arimateea au coborât jos de pe cruce trupul neînsuflețit al Domnului, „L-au înfășurat în fâșii de pânză de in cu miresme, după cum au obiceiul Iudeii să îngroape.” (*Ioan 18:28–40; 19:1–42*).

„Era ziua Pregătirii (Vineri) și începea ziua Sabatului (Sâmbetei). Femeile, care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif, au

văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, *în ziua Sabatului (Sâmbăta) s-au odihnit, după Lege.*” (Luca 23:54–56).

Textul acesta din Evanghelie ne arată clar că ziua de sărbătoare și repaus săptămânal pe timpul Domnului Hristos a fost ziua a șaptea. Femeile acestea credincioase lui Dumnezeu și Domnului Isus, (între care se afla și Maria — mama Domnului Isus), nu cunoșteau și nu serbau o altă zi de sărbătoare și repaus săptămânal în afară de ziua a șaptea, Sâmbăta. Ziua anterioară Sabatului se numea „*Ziua de pregătire*”. Putem observa cum femeile acestea credincioase Domnului au făcut toate pregătirile de Vineri, iar Sâmbăta s-au odihnit după Lege, conform poruncii a patra din Decalog (așa cum a scris Evanghelistul Luca). În timp ce iubitul Domn Mântuitor Isus Se odihnea Sâmbăta cu trupul mort în mormânt, femeile credincioase împreună cu Maria — mama Lui, se odihneau acasă, înălțând către Dumnezeu rugăciuni fierbinți.

„În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele au venit la mormânt dis de dimineață, și au adus miresmele pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus.” (Luca 24:1–3; Matei 23:1–15; Marcu 16:1–4; Ioan 20:1–18).

Femeile acestea credincioase Domnului s-au dus dimineața în prima zi a săptămânii la mormântul Domnului, însă ele au găsit mormântul gol, pentru că Isus înviase din morți.

Valabilitatea Legii morale și împlinirea legii ceremoniale prin moartea Domnului Hristos

Legea morală a celor zece porunci a fost imprimată de Dumnezeu în mintea, inima și conștiința omului o dată cu facerea lui. (*Romani 5:3*). „Păcatul este călcarea Legii”, zice Scriptura. (*1 Ioan 3:4*) Prin călcarea poruncii dumnezeiești dată omului la început în Paradis, păcatul a intrat în lume, și prin păcat a intrat moartea. Astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, transmițându-se genetic. (*Romani 5:12*). În iubirea Sa față de lume, Dumnezeu a instituit un plan de mântuire pentru iertarea omului și aducerea lui în starea fericită de la început, fericire pierdută prin neascultare de porunca dumnezeiască. „Sămânța femeii avea să zdrobească capul șarpelui (diavolul)” (*Genesa 3:15*).

Oamenii au început să clădească altare de jertfă la poarta Paradisului. Un miel nevinovat trebuia sacrificat, murind în locul omului păcătos. Mielul de jertfă al credinciosului Abel preînchipuia pe Mielul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care avea să ridice păcatul lumii.” (*Genesa 4:1-7; Ioan 1:29, 36*).

Pentru a ști cât mai bine ce înseamnă **păcatul**, Dumnezeu și-a descoperit voința și dorința Sa față de lumea căzută prin Legea morală a celor zece porunci sfinte, Lege scrisă cu însuși degetul Său pe

două table de piatră. (*Exodul 31:18; 20:2–17*). „Domnul a voit pentru dreptatea Lui, să vestească o Lege mare și minunată!” (*Isaia 42:21*).

Cele două table de piatră pe care Dumnezeu a scris cele zece porunci au fost păstrate într-o ladă numită **chivot**, așezat în Templul Domnului în locul numit „Prea sfânt”. (*Evrei 9:1–5; Exodul 25:16–22*).

Pentru curățirea și iertarea fărădelegilor și păcatelor săvârșite prin călcarea Legii sfinte, Dumnezeu a dat instrucțiuni lui Moise pentru întocmirea unei alte legi, numită în Scriptură și „legea lui Moise”. Legea aceasta era o **lege ceremonială**, care era deosebită de **Legea morală a celor zece porunci**. Ea a fost scrisă de Moise prin inspirație divină și cuprindea în sine mai multe legi și porunci ceremoniale, care aveau un caracter temporar, fiind numai un simbol până la venirea lui Mesia, Isus Hristos. Ea cuprindea:

1. *Legea jertfelor pentru păcate*, legea arderilor de tot, legea darului de mâncare, legea jertfei de ispășire, legea jertfei pentru vină, legea jertfei de mulțumire, etc. (Aceste legi sunt descrise în *Leviticul cap. 6 și 7*). Jertfele se aduceau din animale și păsări curate; unele erau jertfe de mâncare și de băutură. (*Leviticul 1–5*).

Prin jertfa și moartea Domnului Hristos, legea jertfelor din Noul Testament a încetat. La această lege se referă Pavel când scrie despre „Legea care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor.” (*Evrei 10:1–4*).

2. *Legea preoției Vechiului Testament*. Preoții din Vechiul Testament erau aleși și numiți în slujbă ca să aducă jertfe după o lege a preoției. Preotul din Vechiul Testament preînchipuia pe Hristos, Marele Preot al Noului Testament, care avea să facă slujba aceasta ca Mijlocitor, prin jertfa Sa, între Dumnezeu și omul păcătos. (*Evrei 8:1–6*). La această lege se referă Pavel când scrie: „Pentru că odată schimbată preoția, trebuia numai decît să aibă loc o schimbare a legii...” (*Evrei 7:12–16*).

3. *Legea circumciziunii sau tăierii împrejur*. Legea aceasta a fost dată încă pe timpul lui Avraam, și avea ca scop deosebirea seminției ieșită din trupul său ca popor al Domnului. (*Genesa 17:9–14; Exodul 4:24–26; Leviticul 12:1–3*).

Isus Hristos, sămânța în care aveau să fie binecuvântate toate

semințiile pământului, a venit. Prin moartea Sa, Domnul Hristos a devenit o binecuvântare pentru mântuirea tuturor celor care cred în El, fără deosebire de neam. (*Efesenii 2:11–22; Romani 2:25–29*).

Legea circumciziunii s-a desființat prin moartea domnului Hristos. La **această** lege, la **aceste** porunci ale tăierii împrejur și la celelalte prescripții ceremoniale **temporare** se referă Pavel în *Efesenii 2:11–18*. El o numește ca pe un jug al robiei, în care nu trebuie să ne mai plecăm, pentru a nu cădea din harul Domnului (*Galatenii 5:1–12*). „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (*1 Corinteni 7:19*).

4. *Legea blestemelor*. Legea aceasta cuprindea anumite blesteme și pedepse pentru cei ce săvârșeau unele blestemății. Legea aceasta era scrisă de Moise într-o carte numită „Cartea legii”, așezată **lângă** Chivot (*Deuteronomul 27:15–26; 31:24–36*), spre deosebire de legea celor zece porunci care era scrisă pe două table de piatră de înșuși degetul lui Dumnezeu și pusă **în** Chivot. (*Deuteronomul 9:9–11; 10:1–5*).

Legea aceasta s-a desființat prin moartea Domnului Hristos, care a murit ca blestemat atârnat pe lemn în locul nostru, pentru a răscumpăra pe cei ce sunt sub blestemul legii. (*2 Corinteni 3:1–18; 4:1–6; Galatenii 3:10–25*).

5. *Legea sărbătorilor anuale*. În afară de ziua a șaptea (Sâmbăta), menționată în porunca a patra din Legea morală, poporul Israel mai avea și alte sărbători lunare și anuale, cu un caracter ceremonial temporar, până la venirea lui Mesia (Hristos). Ele se numeau: *Lunile noi* (Numeri 10:10; Psalmii 81:34), *Anul nou* (Leviticul 23:23–25; Numeri 29:1–6), *Paștele* — în amintirea ieșirii Israelitilor din Egipt — 14 Nissan (Exodul 12:1–28; Leviticul 23:1–14), *Rusaliile* sau ziua cincizecimii, numită și sărbătoarea săptămânilor (Exodul 23:16; 34:22; Leviticul 23:15–22), *Ziua ispășirii* (Exodul 23:16; 34:22; Leviticul 23:15–22), *Sărbătoarea corturilor sau colibelor* (Leviticul 23:26–32).

În asemenea zile de sărbători anuale, se aduceau jertfe conform legii jertfelor. Aceste sărbători au încetat de a se mai respecta, o dată cu moartea Domnului Hristos. Credincioșii Domnului Isus au

rămas cu singura sărbătoare săptămânală: ziua a șaptea — Sâmbăta, conform poruncii Domnului din Legea morală a celor zece porunci.

Apostolul Pavel spunea credincioșilor: „Nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare și băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare dar trupul este al lui Hristos.” (*Coloseni 2:16–17,23*). Ziua de *Sabat*, amintită în acest verset, nu este ziua a șaptea de Sabat – Sâmbăta, ci este ziua sărbătorii ispășirii din Vechiul Testament despre care Moise a scris: „*Aceasta (ziua ispășirii) să fie pentru voi ca o zi de Sabat*”. (Vezi Leviticul 23:26–32). Sărbătorilor din Vechiul Testament li se spunea și „Sabate”, însă ele nu trebuiau confundate cu Sabatul zilei a șaptea.

În „Mărturisirea Ortodoxă” ediția a III-a 1930, pag. 164, citim următoarele, în această privință:

Întrebarea 46: „Fiindcă s-a vorbit despre faptele cele bune și rele, doresc să-mi spui și despre poruncile lui Dumnezeu.

Răspuns: „Poruncile lui Dumnezeu sunt zece”.

Întrebarea 47: „Dar poruncile legii vechi, privitoare la ceremonii și la jertfe, și care preînchipuiau lucrările lui Hristos?”

Răspuns: „Toate acestea au încetat. Și după cum umbra trece când vine adevărul, tot așa și acelea au trecut. Creștinii nu datoresc să îndeplinească decât poruncile care privesc păzirea dragostei către Dumnezeu și aproapele”.

Unii dintre credincioșii creștini din Galatia începuseră să se abată de la Evanghelie, începând să respecte, conform sistemului Vechiului Testament, sărbătorile anuale și legile ceremoniale. (*Galateni 1:6–10*). De aceea, Pavel le-a scris epistola către Galateni cam îngrijorat (*Galateni 4:10–11*). Unele din epistolele lui sunt greșit răstălmăcite de unii, spre pierzarea lor. (*2 Petru 3:16*).

Nimeni nu se poate mântui prin faptele legii fără Hristos. Tot așa, nimeni nu poate fi adevărat creștin, călcând Legea celor zece porunci, între care și ziua a șaptea din porunca a patra, pentru că Legea morală a celor zece porunci sfinte din Vechiul Testament împreună cu Sabatul poruncii a patra a rămas în vigoare și în Noul Testament după moartea Domnului Hristos.

Legea morală a celor zece porunci din Vechiul Testament cu Sabatul poruncii a patra a rămas valabilă și în Noul Testament, după moartea Domnului Hristos

Domnul Hristos spunea păcătosului: „Du-te și să nu mai păcătuiești.” (*Ioan 8:11 u.p.*)

„Călcarea Legii este păcat. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. (*Ioan 3:4*) „Prin Lege vine cunoștința păcatului.” (*Romani 7:7; 3:20*) „Plata păcatului este moartea”. (*Romani 6:23*). Dacă omul n-ar fi păcătuț, n-ar fi fost nevoie de moartea Domnului Hristos. Păcatele noastre au făcut necesară moartea Domnului Hristos pentru răscumpărarea noastră. Cât de grozav este păcatul săvârșit de om prin călcarea Legii lui Dumnezeu! Dar Dumnezeu a iubit lumea. (*Ioan 3:16*). Isus S-a încărcat cu fărădelegile și păcatele făcute de noi prin călcarea Legii Sale sfinte. El n-a făcut nici un păcat, n-a călcat niciodată vreo poruncă. A fost curat, sfânt, desăvârșit. A murit în locul omului păcătos, plătind cu sângele Său răscumpărarea lui (*Isaia 53:4–10; 2 Corinteni 5:21*). „Legea celor zece porunci este ca o oglindă” spune Iacov, „care ne descoperă murdăria păcatului”. (*Iacov 1:22–25*). Văzându-ne murdari și păcătoși, venim la Domnul Hristos ca să ne dea iertare, sfințire și curățire prin sângele Său. (*1 Ioan 1:7–10*). El invită pe toți să vină la El și-i așteaptă. (*Matei 11:28–30*). El nu dă pe nimeni afară. (*Ioan 6:37*). Cei ce nu vin la El, rămân pierduți pe veșnicie în păcatele lor. (*Ioan 5:40*). Toți oamenii sunt păcătoși și au nevoie de Hristos ca Mântuitor. (*Romani 3:10–12; 23–29*). Mântuirea nu e un merit al nostru, ci meritul este al Domnului Isus. (*Efeseni 2:8–10*). Mântuirea nu e colectivă, ci personală. Fiecare om în parte trebuie să creadă și să se pocăiască pentru sine. (*Ioan 3:16, 36; Romani 10:9–10*). Să ne recunoaștem vina, cerând iertare ca fiul pierdut. (*Luca 15:11–32*).

După primirea lui Hristos, credinciosul pocăit trebuie să trăiască de acum înainte o viață nouă. „Căci, dacă este cineva în

Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 6:17)

Credinciosul în Hristos nu trebuie să înceapă viața nouă în Hristos cu vechile fapte ale firii pământești. (Marcu 2:21–22). Nimeni nu poate fi un creștin adevărat și credincios săvârșind fărădelegi și păcate prin călcarea Legii morale a celor zece porunci. „Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de Lege”. (Galateni 2:17–18). „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10).

Dumnezeu ajută tuturor credincioșilor Lui cu Duhul Lui cel Sfânt. (Galateni 3:14).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a făcut un legământ cu copiii Lui din lume, prin sângele jertfei Fiului Său. (Evrei 8:6–13).

În Vechiul Testament, Dumnezeu avea Legea celor zece porunci scrise cu degetul Său pe două table de piatră păstrate în Chivot în Locul prea sfânt al Templului.

În Noul Testament Dumnezeu a promis că va înscrie Legea cu poruncile Sale sfinte, prin Duhul Său în mintea și în inima credincioșilor, nu pe table de piatră, ci pe inimi de carne. (Ezechiel 3:26–27; Ieremia 31:31–33; 2 Corinteni 3:3). Omul credincios devine astfel un templu al Duhului sfânt, iar inima sa devine chivotul păstrător al Legii sfinte a lui Dumnezeu. (1 Corinteni 3:16; 6:19–20). Credinciosul găsește acum plăcere în Legea Domnului și spune: „Îmi place să fac, și vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40:8). Omul vede și recunoaște că în sine este și legea păcatului și a morții, dar se luptă biruitor prin Domnul Hristos. (Romani 7:14–25).

Domnul Isus a venit să ne ajute, să ne dea putere prin Duhul Său, „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:1–4).

Face parte și porunca a patra din Legea celor zece porunci? Sigur că da! Ea ne spune să serbăm ziua a șaptea (Sâmbăta) ca zi

de sărbătoare săptămânală. (*Exodul 20:8–11*). Și porunca aceasta este tot atât de mare, sfântă, dreaptă și bună ca și celelalte nouă porunci din Legea morală. (*Romani 7:7–12*). Călcarea acestei porunci, prin nerespectarea zilei a șaptea ca zi de odihnă și sărbătoare sfântă, constituie un păcat tot așa de mare ca oricare alt păcat săvârșit continuu prin călcarea uneia din celelalte porunci din Lege. Sfântul Apostol Iacov, vorbind despre Legea morală a celor zece porunci — pe care o numește și „Legea împărătească” — (*Iacov 2:8*), ne învață că toate poruncile din Lege trebuie respectate la fel: „Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: ‘Să nu preacurvești’, a zis și ‘Să nu ucizi’. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii”. (*Iacov 2:10–11*). Sau: Dacă ții toate poruncile, dar calci ziua a șaptea, calci porunca a patra, făcându-te vinovat de toate, pentru că Cel care le-a făcut pe celelalte nouă, a făcut și pe a patra.

Întreaga lume va fi judecată de Dumnezeu după Legea morală a celor zece porunci — spune apostolul Pavel. „Toți cei ce au păcătuit fără Lege, vor pieri fără Lege; și toți cei ce au păcătuit având Lege, vor fi judecați după Lege. Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți.” (*Romani 2:12–16*).

De aceea, toți credincioșii lui Dumnezeu au prețuit așa cum se cuvine cele zece porunci din Legea morală și sfântă a lui Dumnezeu. Profetul David spune: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiriile Domnului sunt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.” (*Psalmii 19:7–9*). „Să cânte limba mea Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte. Toate poruncile Tale sunt adevărate.” (*Psalmii 119:172, 151*). Și apostolul Pavel zice: „Noi știm că legea este bună dacă cineva o întrebuițează bine.” (*1 Timotei 1:8–10*).

Pentru ca nimeni să nu înțeleagă că prin credința în Hristos s-ar putea desființa Legea, Apostolul Pavel, după ce spune că neprihănirea se capătă prin credința în Hristos, prin legea credinței, arată că credința nu desființează Legea.

Credința nu desființează Legea!

El zice: „***Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.***” (Romani 3:31). Cum întăresc credințioșii lui Hristos Legea? Prin călcarea ei? Nu! Ci prin ținerea Legii ei dovedesc credințioșia lor față de Dumnezeu, față de Isus și față de lume.

Este suficient ca cineva să afirme că el crede în Dumnezeu și în Domnul Hristos, fără să exprime credința aceasta prin fapte? Nu! Sfântul apostol Iacov zice: „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‘Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: ‘Tu ai credință, și eu am fapte’. ‘Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.’ Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci!; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că dorința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ‘Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire’; și el a fost numit ‘prietenu lui Dumnezeu’. Vedeți dar că omul era socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.” (Iacov 2:14–26).

Iată ce mare preț puneau sfinții apostoli pe credința însoțită de fapte! Nu folosește nimănui ca cineva să afirme sus și tare că el crede în Dumnezeu și în Hristos, în timp ce nu trăiește ceea ce afirmă, neumblând în faptele pregătite de Dumnezeu.

Cum poate să-și permită un credincios creștin să calce legea lui Dumnezeu sau porunca cu privire la ziua Sabatului, spunând că s-a

desființat, și totuși să poarte numele de credincios creștin? Isus a afirmat: „Nu orișicine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (*Matei 7:21–23*). Grozav lucru este să trăiască cineva în fărădelege! Și Apostolul Pavel zicea: „Adevărat este cuvântul acesta, și vreau să spun apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni.” (*Tit 3:8, 14*).

Credincioșii creștini ar trebui să fie primii în credință și în trăirea acesteia, adică în fapte bune.

Care este dovada că un credincios este un adevărat creștin? Sfântul apostol Ioan spune: „Și prin aceasta Îl cunoaștem, dacă păzim cuvintele Lui. Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.” (*I Ioan 2:3–6*).

Isus, Domnul, n-a călcat Legea, n-a desființat Legea, și nici Sabatul. El le-a împlinit. (*Matei 5:17–19*).

Da, El a fost pentru noi un exemplu, ca să facem și să trăim și noi ca El. Jertfa Sa nu ne scutește de a mai respecta Legea sau Sabatul; nu ne îndreptățește la călcarea Legii sau a zilei Sale sfinte. Respectarea Legii și a Sabatului urmează ca o consecință a credinței. Credința în Hristos nu desființează Legea.

Harul nu desființează Legea!

Har înseamnă: grațiere divină, iertare nemeritată, favoare deosebită. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude cineva.” (*Efeseni 2:8–9*). „Ba încă a venit și Legea ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” (*Romani 5:20–21*).

Se înțelege cumva că dacă păcătosul este mântuit prin harul Domnului, el este îndreptățit să calce mai departe Legea Domnului sau să calce ziua Domnului din porunca a patra, cu gândul că Domnul este bun și-l iartă? Oare harul Domnului ne învață să trăim mereu, mereu în păcat, prin călcarea Legii sfinte sau a zilei Sale sfinte? Nu! Apostolul Pavel zice: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (*Romani 6:1–2*). Harul Domnului nu ne învață să mai trăim în păcat (în fărădelege), prin călcarea Legii! Ci din contră: să trăim după Legea lui Dumnezeu, în neprihănire. „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aci? Să păcătuim mereu pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum... Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o.” (*Romani 6:15–17*). Domnul Isus a spus femeii păcătoase, pe care a salvat-o de la moarte prin mila Sa: „Du-te și să nu mai păcătuiești.” (*Ioan 8:11*). Același lucru ne spune Domnul și în cazul călcării de până acum a Sabatului: „du-te și să nu mai păcătuiești, să nu mai calci porunca a patra, să nu mai calci Sabatul!”

Faptul că un om vinovat este grațiat de către împărat nu-i dă nici un drept să calce iarăși și iarăși legea. Faptul că un păcătos vinovat,

condamnat din cauza păcatului săvârșit prin călcarea Legii sfinte este iertat de Domnul prin bunătatea și harul Său, nu dă dreptul păcătosului iertat să trăiască mereu în același păcat, prin călcarea poruncii Legii. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” (*Tit 2:11-14*).

Harul Domnului deci, nu numai că nu desființează Legea și Sabatul, ci ne îndeamnă să respectăm cu mai multă solemnitate Legea și Sabatul.

Iubirea nu desființează Legea!

Iubirea este mai tare ca moartea. (*Cântarea Cântărilor 8:6*). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în el, să nu piară, ci să aibă viața veșnică!” (*Ioan 3:16*). „Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi, prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. (*Romani 5:8*). Ioan zice: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre... Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este el, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică,

ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste. *Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.*” (1 Ioan 4:9–19).

Dumnezeu ne-a iubit, Isus ne-a iubit. Dar noi prin ce putem face dovada că-L iubim? Ne scutește iubirea de Dumnezeu oare de păzirea poruncilor Lui și de păzirea Sabatului conform poruncii Lui? Nu, ci din contră: iubirea lui Dumnezeu ne constrânge să-L iubim, iar noi păzim poruncile Sale și ziua a șaptea, Sâmbăta, conform poruncii Lui: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.” (1 Ioan 5:1–4). „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început.” (2 Ioan 6).

Isus ne-a dat poruncile iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele nostru, adică unii față de alții. (Matei 22:34–40; Luca 10:25–28; Ioan 18:34–35). Orice cunoștință, orice știință, orice faptă, dacă nu are la bază iubirea, nu folosește la nimic. (1 Corinteni 13:1–3). Credința și nădejdea ne sunt necesare, dar iubirea le întrece pe toate; este mai mare ca toate; ea rămâne în veșnicie. (1 Corinteni 13:13).

Iubirea noastră față de Dumnezeu și de Isus trebuie să întrecă orice iubire față de oricine din lumea aceasta. (Matei 10:37).

Dar cum poate să spună cineva că iubește pe Dumnezeu, când el calcă poruncile Lui și ziua Lui cea sfântă, ziua Domnului, ziua a șaptea, Sâmbăta?! Călcarea continuă a poruncilor Lui, chiar și numai a Sabatului Lui, face dovada că iubirea unei asemenea persoane nu e sinceră, că nu a ajuns desăvârșită. Apostolul iubit al Domnului (Ioan) scrie: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” (1 Ioan 3:18).

Iubirea adevărată nu numai că nu desființează Legea sau Sabatul poruncii a patra, ci dimpotrivă: împlinește cu fapta. Un asemenea credincios face dovada iubirii *prin fapte*, atât înaintea lui Dumnezeu, cât și față de aproapele său. Apostolul Pavel spune: „Să nu datorați

nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: *căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.*” De fapt: ‘Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturie mincinoasă, să nu poftești’ și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprinde în porunca aceasta: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ Dragostea nu face rău aproapelui: *dragostea deci este împlinirea Legii.*” (*Romani 13:8–10*).

„Ținta poruncii este dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.” (*1 Timotei 1:5*).

Apostolul Pavel spune că nimic și nimeni pe lume nu trebuie să fie în stare a ne despărți de dragostea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos. (*Romani 3:35–39*).

Așa au înțeles, au crezut și au învățat apostolii Domnului Hristos despre valabilitatea Legii morale a celor zece porunci sfinte, pe care ei le-au trăit cu credincioșie în viață.

Ziua de odihnă serbată de apostoli și de primii creștini după învierea Domnului Hristos

Care a fost adevărata zi de sărbătoare săptămânală ținută de sfinții apostoli ai Domnului Hristos și de primii credincioși ai Bisericii creștine, după învierea și înălțarea la ceruri a Domnului Hristos? Oare au păstrat ei în continuare ca zi de sărbătoare tot ziua a șaptea, potrivit exemplului oferit de Domnul Hristos, când a fost cu ei? Iată câteva întrebări vitale de înțelesul cărora depinde mântuirea și fericirea noastră.

Adevărul despre ziua de sărbătoare săptămânală ținută de către sfinții apostoli și primii credincioși din Biserica creștină apostolică, îl găsim chiar în scrierile sfinților apostoli care, împreună cu cele patru Evanghelii formează Sfânta Scriptură a Noului Testament. Bunul Dumnezeu a avut grijă ca, prin inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt, să posedăm astăzi scrierile lor sfinte, astfel încât oricine care dorește să afle adevărul mântuitor, îl poate afla prin cercetarea Sfintelor Scripturi.

În legătură cu cele patru Evanghelii se găsește cartea „*Faptele Apostolilor*” în care se cuprinde viața, credința și faptele apostolilor. Cartea aceasta a fost scrisă de evanghelistul Luca pe la anii 60 d. Hr. El s-a informat amănunțit și cu atenție de la sfinții apostoli care au fost contemporani cu Domnul despre viața, învățăturile și faptele lui Hristos, descriindu-le apoi în Evanghelia sa. (*Luca 1:1-4*;

Faptele Apostolilor 1:1–2). Luca a fost tovarășul de lucru al sfântului și marelui apostol al neamurilor — Pavel — însoțindu-l în călătoriile sale misionare. (*Coloseni 4:14; 2 Timotei 4:11*). Tot el a urmărit îndeaproape viața și faptele sfinților apostoli, descriindu-le în cartea „Faptele Apostolilor”, din care vom cita câteva exemple.

Sfinții apostoli și primii creștini au ținut ca sărbătoare ziua a șaptea — Sâmbăta

În Antiohia din Pisidia

„Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos, și s-au dus la Perga în Pamfilia. Ioan s-a despărțit de ei, și s-a întors la Ierusalim.

Din Perga și-au urmat drumul înainte, și au ajuns în Antiohia din Pisidia. În ziua *Sabatului*, au intrat în sinagogă și au șezut jos. După citirea Legii și a Proorocilor, frunțașii sinagogii au trimis să le zică: ‘Fraților, dacă aveți un cuvânt de îndemn pentru norod, vorbiți.’ Pavel s-a sculat, a făcut semn cu mâna, și a zis: „Bărbați israeliți și voi care vă temeți de Dumnezeu, ascultați!”... (*Faptele Apostolilor 13:13–16*).

Apostolul le-a vorbit despre profețiile din Vechiul Testament referitoare la venirea lui Hristos, urmărind să le dovedească împlinirea lor în persoana Domnului Hristos, care a suferit, a murit și a înviat. În concluzie, a spus: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin legea lui Moise.” (*Faptele Apostolilor 13:38–39*). (Legea lui Moise cuprindea Legea jertfelor pentru păcate care simboliza jertfa supremă a Domnului Hristos). (*Evrei 10:1–2*).

„Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în profeți: ‘Uitați-vă disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.’” (*Faptele Apostolilor 13:40–41*).

La adunarea aceasta, ținută **Sâmbăta**, se aflau de față și Iudei și Neamuri. Mai departe, citim:

„Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în **Sabatul** viitor despre aceleași lucruri. Și după ce s-a împărțiat adunarea, mulți din Iudei și din prozelii evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei, și îi îndemneau să stăruiască în harul lui Dumnezeu.” (*Faptele Apostolilor 13:42–43*). Din faptul că de față erau atât Iudei cât și Neamuri, apoi din faptul că aproape toată cetatea s-a adunat în Sabatul următor, oricine poate înțelege că cei care doreau să asculte propovăduirea apostolilor trebuiau să vină la adunare **Sâmbăta**. Astfel este exclusă părerea că apostolii se duceau Sâmbăta la Iudei — când îi puteau găsi împreună — spre a le vorbi, iar Duminica la neamuri, pentru același motiv.

„În **Sabatul** viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.” (*Faptele Apostolilor 13:44*). Cuvântul vorbit acolo în ziua Sabatului a fost cu efect căci mulți au crezut și au primit pe Isus ca Mântuitor al lor.

În Antiohia s-a întemeiat o comunitate creștină. Credincioșii se numeau la început „*ucenici*”, apoi „*nazarineni*”, după numele lui Isus Nazarineanul, și erau considerați de către conducătorii iudeilor ca sectă sau partidă, sectanți periculoși neamului și templului. (*Faptele Apostolilor 24:1–5*).

Aici, în Antiohia, Apostolul Pavel a rămas un an întreg, a câștigat multe suflete pentru Hristos și a întemeiat o comunitate creștină. Pentru prima dată ucenicilor lui Hristos li s-a dat numele de „*creștini*” în Antiohia, la anul 43 d. Hr. (*Faptele Apostolilor 11:26*).

În cetatea Filipi din Macedonia

„De acolo ne-am dus la Filipi care este cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei și o colonie romană. În cetatea aceasta am stat câteva zile.

În **ziua Sabatului** am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de

Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la ce le spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-au rugat și ne-a zis: ‘Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea.’ Și ne-a silit să intrăm.” (*Faptele Apostolilor 16:12–15*).

De ce au ieșit oare pe poarta cetății afară și s-au dus lângă un râu, căutând un loc pentru rugăciune? Se deduce de aici că acolo nu exista o sinagogă unde să serbeze Sabatul. Dar, fiind o colonie romană, ar fi putut să meargă la templul respectiv în ziua întâi a săptămânii, ziua soarelui, dacă ar fi adevărat ce se spune de către unii, că apostolii respectau ziua întâi a săptămânii. Însă apostolii căutau un loc de rugăciune pentru a ține cultul zilei Domnului, **ziua Sabatului**.

Aici îl găsim pe Apostolul Pavel vorbind Macedonienilor afară, în mijlocul naturii, tot într-o zi de Sâmbătă. Cu acea ocazie, a fost câștigată la credință Lidia, pe care a botezat-o conform poruncii Mântuitorului. (*Marcu 16:15–16*).

În Tesalonic

„Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia, și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor. Pavel, **după obiceiul său**, a intrat în sinagogă. Trei **zile de Sabat** a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind, că Hristos trebuia să pătimească și să învieze din morți. ‘Și acest Hristos pe care vi-L vestesc eu’, spunea el, ‘este Hristosul’.

Unii din ei, și o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu, și multe femei de frunte au crezut, și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila.” (*Faptele Apostolilor 17:1–4*).

Sunt demne de notat și merită subliniate următoarele cuvinte, care declară: „*Pavel, după obiceiul său, ... trei Sabate le-a vorbit din Scripturi...*” De ce? Luca, autorul cărții „Faptele Apostolilor” a observat cu atenție viața și faptele sfinților apostoli și ziua lor de sărbătoare săptămânală. Cele raportate de el, atunci când scrie: „Pavel, **după obiceiul său, trei Sabate** le-a vorbit din Scripturi...”,

coincid cu cele citite despre Domnul *Isus*: „A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și ***după obiceiul Său, în ziua Sabatului***, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească...” (*Luca 4:16*).

Obiceiul apostolului Pavel, ca și obiceiul celorlalți apostoli, era același cu obiceiul Domnului Hristos, anume de a lua parte la serviciul divin din Sabat, în adevărata zi de sărbătoare săptămânală.

De ce n-am face și noi în ziua a șaptea, Sâmbăta, tot așa?

În Tesalonic apostolii au câștigat multe suflete pentru Hristos și au întemeiat o comunitate creștină, căreia Pavel i-a scris mai târziu două epistole. În acestea, printre altele, a scris: „Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce va chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.

Așadar fraților, rămâneți tari și *țineți învățăturile pe care le-ați primit*, fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.” (*2 Tesaloniceni 2:13–15*).

„De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu care lucrează și în voi care credeți.” (*1 Tesaloniceni 2:13*).

În orașul Corint din Grecia

„După aceea, Pavel a plecat din Atena și s-a dus la Corint. Acolo a găsit pe un Iudeu numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia cu nevastă-sa Priscila, deoarece Claudiu poruncise ca toți Iudeii să plece din Roma. A venit la ei. Și, fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei, și lucrau: meseria lor era facerea corturilor.” (*Faptele Apostolilor 18:1–3*).

Este interesant să aflăm cât timp a rămas apostolul Pavel în Corint, și ce a făcut el acolo în această perioadă.

Mai departe citim: „Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvântul lui Dumnezeu”. (*Faptele Apostolilor 18:11*).

Ce făcea Pavel în timpul celor șase zile de lucru? Scriptura răspunde: „Și, fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei, și lucra: meseria lor era facerea corturilor.” (*vers. 3*).

Dar în ziua a șaptea, Sâmbăta, ce făcea?

Scriptura răspunde: „Pavel vorbea în sinagogă **în fiecare zi de Sabat**, și îndupleca pe Iudei și pe Greci.” (*vers. 4*).

Apostolul Pavel a rămas deci în Corint un an și șase luni. Zi de zi, în fiecare săptămână lucra, iar în ziua a șaptea, Sâmbăta, se odihnea conform poruncii, luând parte la serviciul divin din Sabat, ocazie cu care predica Evanghelia și câștiga suflete pentru Hristos.

Făcând un mic calcul, într-un an și șase luni sunt 78 de săptămâni, deci tot atâtea Sâmbete pe care Pavel, împreună cu credincioșii creștini, le-a ținut ca zile sfinte de sărbătoare.

Și aici în Corint, ca și în celelalte părți, Apostolul Pavel a câștigat suflete pentru Hristos și a întemeiat o comunitate creștină, căreia mai târziu i-a scris două epistole. Printre altele, i-a îndemnat să fie credincioși și darnici, ajutând pe cei săraci. „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți”, le spunea el, „să faceți și voi cum am rânduit bisericilor Galatiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă, ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu. Și când voi veni, voi trimite cu epistole pe cei ce îi veți socoti vrednici, ca să ducă darurile voastre la Ierusalim.” (*1 Corinteni 16:1–3*).

Unii vor să interpreteze acest text într-un așa mod, încât să demonstreze că Pavel i-ar fi sfătuit pe Corinteni să țină ca sărbătoare săptămânală ziua întâi a săptămânii în locul zilei a șaptea — Sâmbăta! Însă noi am văzut deja că Pavel și cu credincioșii creștini din Corint, precum și cei din alte părți, au ținut ca sărbătoare Sâmbăta.

Apostolul Pavel a înființat **nu** sărbătoarea zilei întâi a săptămânii, ci **un dar de ziua întâi**, pe care fiecare credincios avea să-l aducă nu la adunare, ci acasă. Aceasta, pentru că în ziua întâi nu avea loc nici o adunare de cult, ci fiecare își punea darul său pentru săraci acasă la el. Toate acestea aveau scopul de a simplifica strângerea darurilor pentru săracii din Ierusalim.

Sfinții apostoli ai Domnului Hristos au păstrat tot timpul vieții lor ziua a șaptea, Sâmbăta, ca zi de sărbătoare. Tot astfel făceau și primii credincioși convertiți la creștinism, fie dintre Iudei, fie dintre

neamurile păgâne. Ziua a șaptea, Sâmbăta, a devenit prin urmare ziua de sărbătoare pentru toți creștinii din Biserica creștină apostolică.

Tot în legătură cu aceasta, găsim scrise următoarele: „La început, toți creștinii serbau ziua Sâmbetei”. (Istoria Bisericii creștine, de pr. prof. C. Ionescu, 1913, pag. 20).

Și aceasta nu a fost ca urmare a simpatiei lor pentru iudaism, după cum vom vedea mai departe. Sfântul Atanasie cel Mare, supranumit *părintele ortodoxiei*, care a trăit între anii 296–373 d. Hr., oferă câteva precizări într-una din scrierile sale, cu privire la Sâmbătă:

„Creștinii din Alexandria se adună în ziua Sâmbetei, nu ca și cum ar fi devotați iudaismului, ci ca să adore pe Isus, Domnul Sâmbetei”. (Liturgica Bisericii ortodoxe, de Ieromonahul Gabriel Rășcanu, p. 94 și Atanasius homal de semnete, Tom II p.60, edit. Paris 1968).

De asemenea, citim:

„Sâmbăta s-a celebrat, întrucât privește ca lege morală, și în secolele primitive ale creștinismului”.

(Liturgica Bisericii ortodoxe de Ieromonahul Gabriel Rășcanu profesor la Seminarul Central din București, 1876, p. 94).

Iată o altă afirmație:

„Sâmbăta ca zi de odihnă, este una din cele mai primordiale instituțiuni, care-și trage începutul de la facerea lumii: — ‘Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a Șaptea și a sfințit-o’. (*Genesa 2:3*).

Legiuirea din Sinai numai a încadrat-o cum arată însăși porunca: ‘Adu-ți aminte de ziua a Șaptea, de ziua Sâmbetei ca s-o sfințești’.

Aceasta este odihna obișnuită de munca zilnică grea prin care omul e nevoit să-și câștige pâinea cea de toate zilele, ziua veseliei, însuflețirii, comuniunii cu Dumnezeu, *care El Însuși, s-a odihnit în ziua a șaptea*.

Prin această poruncă nu se încurajează lenea iubitoare de trândăvie, ci numai se oprește munca cu scop de îmbogățire, slujirea lui Mamona. În locul acestei munci, ziua de repaus trebuie consacrată slujirii lui Dumnezeu. În *această zi*, poporul se aduna în lăcașul sfânt, la slujba dumnezeiască.”

(Istoria Biblică a Vechiului Testament de Lopuhi — traducere de Nicodem Patr. Rom. Vol. II, pag. 328, București, 1944)

Cultul și sărbătorile păgâne în timpul profeților din vechime

Păcatul a provocat o despărțire între om și Dumnezeu. Prin înmulțire, oamenii s-au împărțit în două clase: credincioși și necredincioși; ascultători și neascultători de Dumnezeu. Dumnezeu a avut întotdeauna slujitorii Lui care au oferit o bună mărturie în lume despre Dumnezeu. Biblia vorbește despre multe exemple de credincioși: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isac, Iacov și cei doisprezece fii ai lui (din care au ieșit cele 12 seminții ale lui Israel), Moise — conducătorul poporului Israel din Egipt spre Canaan, și toți profeții din vechime, bărbați sfinți care au trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu. Din când în când, Dumnezeu Și-a descoperit voința și dorința Sa față de lume prin ei. Scrierile lor formează Sfânta Scriptură a Vechiului Testament.

Neamurile păgâne care n-au cunoscut pe viul și adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, s-au închinat și au slujit naturii, soarelui, lunii și stelelor. Și-au făcut ei singuri dumnezei, închinându-se la zei și zeițe. S-au închinat la idoli, chipuri cioplite din lemn sau piatră. Au clădit altare în cinstea soarelui, lunii și stelelor și în cinstea zeilor și idolilor cărora le aduceau jertfe. Aveau preoți și slujitori consacrați cultului lor idolatru. Aveau diferite zile de sărbătoare consacrate soarelui și zeilor, zile pe care le petreceau cu mâncări, lăutari, veselie, jocuri, baluri și chiar cu orgii și desfrânări.

Închinarea la idoli și la zei se făcea prin aducerea de tămâie și jertfe la picioarele lor, își plecau fața până la pământ înaintea lor, îngenunchiau, se rugau, tămâiau și sărutau idolii.

Dreptul și credinciosul Iov scrie în cartea sa despre nelegiuirea unor oameni de pe vremea aceea, care trimiteau săruturi lunii și soarelui în semn de închinare printr-un semn făcut cu mâna, prin aducerea ei la gură. (*Iov 31:26–28*). Deasemenea, în cartea lui Ezechia se vorbește despre nelegiuirea unor oameni care stăteau la ușa templului Domnului între pridvor și altar, cu spatele spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit, și se închinau soarelui. (*Ezechiel 8:16*)

Dumnezeu a dat instrucțiuni categorice copiilor Lui, pentru a se feri de asemenea fapte neplăcute lui Dumnezeu: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, și toată oștirea cerurilor, să fi târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul Dumnezeuul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg.” (*Deuteronomul 4:19*).

Dumnezeu și-a descoperit voința Sa și în Legea celor zece porunci, care, dacă sunt cunoscute și înțelese, feresc pe oameni de idolatrie.

În prima poruncă, Dumnezeu dorește ca omul să-L aibă numai pe El ca Dumnezeu, să nu mai aibă și alți dumnezei în afară de El.

În porunca a doua, Dumnezeu oprește facerea de chipuri cioplite sau orice alt fel de asemănări de ființe sau lucruri, cu scopul închinării în fața acestora în vreun fel oarecare. (*Exodul 20:4–6; Leviticul 26:1; Deuteronomul 4:15–18; Psalmii 97:7; 115:1–8; Isaia 44:10–20; Ieremia 10:1–8*).

În porunca a treia, Dumnezeu oprește luarea în deșert a Numelui Său sfânt. Numele Domnului trebuie onorat. (*Exodul 20:7; Leviticul 19:12*).

În porunca a patra, Dumnezeu cere ca omul să sfințească ziua Sa, ziua a șaptea – Sâmbăta, pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o ca zi de odihnă și sărbătoare săptămânală. În ziua aceasta se aduce închinare Dumnezeului Creator. (*Exodul 20:8–11; Genesa 2:2–3*).

Serbarea zilei a șaptea, Sâmbăta, a ferit poporul de a cădea în idolatria popoarelor păgâne. Ziua aceasta se respecta cu multă

sfințenie spre onoarea Domnului Dumnezeu, nu în felul cum țineau păgânii ziua lor de sărbătoare în onoarea zeului sau a Soarelui.

Sfinții profeți ai Domnului s-au luptat pentru menținerea adevărului dumnezeiesc, conform poruncilor Sale. Ne gândim la profetul Ilie, care a luptat contra slujirii și închinării înaintea zeului Baal, care împreună cu Astartea, erau zeii soarelui. Cultul acesta idolatru a pătruns în Israel, prin căsătoria împăratului Ahab cu Izabela, fiica lui Etbaal, regele sidoniților. Era cult organizat și întreținut de stat, și avea 450 de proroci pentru Baal și 400 de preoți pentru Astartea. (*1 Împărați 18:18–19*). Ilie a somat poporul în a lua poziție hotărâtă de partea Domnului. (*1 Regi 18:21*).

În felul acesta, sfinții profeți ai Domnului au luptat pentru Domnul, pentru poruncile Sale, făcând ca numai Dumnezeu să fie slăvit între popoare.

Cultul și sărbătorile romane pe timpul Domnului Hristos și al sfinților apostoli

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mântuitorul nostru, S-a născut pe timpul marelui Imperiu Roman, care cuprindea și poporul Iudeu ce fusese cucerit. (*Luca 2:1–2*). Poporul roman era popor păgân; primise prin tradiție ca moștenire de la vechile popoare (Egipteni, Babilonieni, Perși și Greci) cultul soarelui și cultul zeilor. Însuși împăratul Cezar era considerat la Romani ca zeu. Aveau și țineau o mulțime de sărbători în cinstea zeilor. Cea mai însemnată zi de sărbătoare pentru ei era *ziua Soarelui* (dies Solis), sărbătoare în onoarea soarelui, căruia îi dădeau închinare în felul celorlalte neamuri păgâne de mai înainte.

Isus și apostolii Săi au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală numai ziua Domnului, ziua a șaptea — Sâmbăta, ziua sfântă de sărbătoare moștenită de la sfinții proroci, respectând-o cu sfințenie, conform poruncii Domnului. (*Luca 4:16–31; Faptele Apostolilor 17:1*). Nu se găsește nicăieri scris în Sfânta Scriptură a Noului Testament că Domnul Isus, sau sfinții Săi apostoli după învierea Sa, ar fi ținut

ca sărbătoare ziua întâi a săptămânii, sau ziua soarelui (dies Solis), ziua de sărbătoare a bisericii romano-păgâne. Domnul a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8:12).

Domnul Isus este și trebuie să fie soarele și lumina tuturor neamurilor. Cultul focului, cultul luminii și cultul soarelui sau zeilor, a trecut! Toți oamenii care doresc să fie mântuiți, trebuie să-L primească pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6).

Hristos a pus temelie Bisericii creștine. El a sigilat adevărul și învățăturile cu sângele Său vărsat. Sentința de condamnare la moarte a fost dată de preoții conducători iudei și aprobată și întărită de Pilat, guvernatorul roman care l-a condamnat la moarte pe cruce, după obiceiul romanilor. Crucea era arma de tortură a romanilor păgâni.

După învierea Sa din morți, Isus a dat poruncă apostolilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.” (Marcu 16:15–16; Matei 28:19–20).

Apostolii Domnului Hristos au ținut și au vestit cu credincioșie Evanghelia Domnului Hristos. Sufletele credincioase se adăugau prin credință, pocăință și botez la trupul Bisericii Domnului Hristos. Ele părăseau toate obiceiurile lor rele. Credincioșii creștini veniți dintre neamuri, părăseau cultul și închinările la soare, lună, stele, zei, zeite sau idoli, sub toate formele lui. Nu trebuiau să mai mănânce nici din jertfele aduse idolilor. (Faptele Apostolilor 15:19–20, 29; 1 Corinteni 8:1–13; 10:25–28). „Jertfele aduse idolilor” zicea Pavel, „Sunt jertfe aduse demonilor!” (1 Corinteni 10:19–22). Prin urmare, se înțelege că credincioșii creștini nu trebuiau să mai țină nici zilele lor de sărbători, pe care le țineau pe vremea când erau păgâni. Toți credincioșii creștini de la început din Biserica creștină apostolică au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală ziua Domnului, adică ziua a șaptea — Sâmbăta, conform Legii sfinte. Dacă ei ar fi ținut o altă zi, cum ar fi ziua întâi a săptămânii, în amintirea învierii Domnului (cum zic unii), în aceeași zi ca și romanii care țineau ziua întâi a săptămânii în onoarea soarelui, atunci desigur că s-ar găsi scris despre aceasta undeva în scrierile apostolilor care

formează Noul Testament. Dar așa ceva nu se găsește scris niciunde! Cu o ocazie oarecare, pe când Pavel s-a despărțit de frații prezbiteri, în drumul său spre Ierusalim, le-a zis: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos... Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau priveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor.” (*Faptele Apostolilor 20:20, 27–30*).

Cu aceste cuvinte, Pavel și-a luat ultimul său rămas bun de la frații conducători ai turmei. El a mers la Ierusalim și de acolo la Roma, unde a și murit ca martir pentru Domnul Isus.

Toți apostolii Domnului Hristos — în afară de Ioan — au murit ca martiri, sigilând în felul acesta cu sângele lor adevărul vestit de ei, după exemplul Maestrului lor.

Conducătorii Bisericii Domnului Hristos, ca succesori ai sfinților apostoli, aveau deci datoria să vestească Evanghelia lumii întregi până la a doua Sa venire pe norii cerurilor, când Domnul va strânge la Sine pe toți credincioșii Săi. Ce s-a întâmplat însă mai târziu, cu adevărata zi de sărbătoare, vom vedea în cele ce urmează.

Înlocuirea zilei Domnului – Sâmbăta cu ziua soarelui

Studiind Sfânta Scriptură (singura regulă infailibilă în ce privește dreptarul credinței creștine), am putut vedea că adevărata zi de sărbătoare săptămânală instituită, aleasă, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu de la Creațiune, și respectată ca zi de sărbătoare de sfinții profeți, de Domnul Hristos, de sfinții Săi apostoli după înviere și de primii credincioși creștini din Biserica creștină apostolică de la început, a fost ziua Domnului, ziua a șaptea a săptămânii, **Sâmbăta**.

Cum se face însă că așa-numitele biserici creștine din zilele noastre nu țin ca sărbătoare săptămânală ziua a șaptea, Sâmbăta, ci țin Duminica?

De când se serbează Duminica drept zi de sărbătoare în Biserica creștină și cine a instituit-o?

Dovezile despre respectarea Duminicii nu se pot găsi în Sfintele Scripturi, așa cum vedem că se găsesc despre ziua a șaptea, Sâmbăta, ca zi de sărbătoare. Și nu se găsesc **pentru că nu există!** Cuvântul „*Duminică*”, nu stă scris nicăieri în Sfânta Scriptură. Numele acesta a fost dat mai târziu zilei întâi a săptămânii, ținută de biserica romană ca zi de sărbătoare în onoarea soarelui (*dies solis*). De aceea,

dovezile despre Duminică, ca zi de sărbătoare creștină (cum pretind unii că ar fi), trebuie căutate în alte scrieri, nu în Sfintele Scripturi.

Din istoria bisericească aflăm că până pe la anii 300 d. Hr., credincioșii Bisericii creștine au avut de îndurat și suportat o mulțime de greutăți și suferințe pentru credință din partea conducătorilor bisericii romane, care în același timp era și Biserica de Stat în Imperiul roman. Imperatorul roman era totodată și capul Bisericii („*Pontifex maximus*”). Imperatori, cum ar fi: Neron (37–68), Traian (98–117), Marcu Aureliu (161–180), Septimiu Sever (139–211), Deciu Traian (249–251), Galeriu (251–253), au dat decrete aspre contra creștinilor de pe vremea lor. Decretele lor erau însoțite de sancțiuni severe contra acelor care nu se supuneau și contraveneau lor. Ele prevedeau:

1. Oprirea propovăduirii Evangheliei în popor.

2. Oprirea trecerii credincioșilor de la religia păgână romană, la religia Bisericii creștine.

3. Readucerea în Biserica romană a celor care au trecut la Biserica creștină.

4. Cei ce nu se supuneau, contravenind ordinului dat, erau aspru sancționați prin: oprirea cu desăvârșire a exercitării cultului creștin, închiderea caselor lor de rugăciune, confiscarea averilor credincioșilor creștini, trimiterea lor în exil, aruncarea lor în închisoare și în cele din urmă condamnarea lor la moarte prin chinurile cele mai înfricoșătoare.

Mii de credincioși creștini au suferit însă moartea de martir cu un curaj care a uimit chiar pe prigonitori, care văzând statornicia creștinilor, din prigonitori deveneau creștini. Credincioșii creștini sufereau cu bucurie moartea de martir. S-au găsit însă printre ei și dintre aceia care, de frica chinurilor înfricoșătoare, renunțau la credința lor. Pe aceștia, obștea creștină îi considerau ca renegați și căzuți de la credință, și nu-i mai reprimeau decât după ce dădeau dovadă de o sinceră pocăință.

Măsurile de constrângere a credinței nu numai că n-au distrus creștinismul, dar l-au întărit, l-au purificat și au contribuit la răspândirea lui, căci în locul unuia care murea ca martir veneau alții, cu zecile și sutele.

În cele din urmă, imperatorii văzând că prin constrângere nu se poate distruge creștinismul, au căutat o altă soluție, aflată la polul

opus. Astfel, prin metode blânde, prin compromis, au început să unească Biserica creștină cu Biserica romană (Biserica de Stat), vrând să facă astfel din cele două biserici una singură. La început, planul acesta a eșuat, pentru că creștinii doreau să rămână ca Biserica organizată aparte, liberă și independentă, având drept Cap și Conducător pe Isus, așa cum ei primiseră de la Sfinții apostoli ai Domnului. Mai târziu însă, planul acesta s-a realizat sub domnia imperatorului Constantin, care în anul 313 a dat un decret în favoarea creștinilor. (Extrase din *Istoria Bisericii* de Calist I. Botoșăneanu, Buc. 1913, pag. 25–27).

Cuprinsul Decretului lui Constantin

Numit și Edictul de la Milan (313), Decretul lui Constantin suna așa: „Creștinii să se bucure de libertate ca și ceilalți supuși ai săi. Oricine să fie liber a trece la creștinism.” Imperatorul preciza că libertatea religioasă este necesară pentru liniștea imperiului. (Extrase din *Istoria Bisericească* de Dr. Boroianu, Iași 1900, pag. 29).

Se înțelege de la sine că între conducătorii Bisericii creștine și conducătorii Bisericii romane păgâne s-au dus tratative de unire și împăciuire, făcându-se unele cedări de principii de credință, atât de o parte, cât și de cealaltă.

După zece ani de la primul Decret, adică în anul 323, împăratul roman Constantin a elaborat un al doilea *Decret*, prin care a ridicat biserica creștină la rangul de Biserică oficială a Statului roman. În afară de aceasta, Decretul mai cuprindea:

1. Restituirea tuturor averilor confiscate ori răpite de la creștini în timpul persecuțiilor; iar cele risipite (casele) să se restituie din visteria Statului.

2. Bisericile ruinate de păgâni să se repare din visteria Statului, iar unde va fi nevoie, să se ridice altele noi.

3. *În întreaga împărăție, ziua Duminicii, să fie zi de odihnă și sărbătoare, zi de rugăciune.*

4. Învățătorilor creștini să li se dea leafă din casa Statului, iar preoții să fie scutiți de orice dăjdii și greutăți.

5. Toți creștinii scoși din funcțiune să fie reabilitați; iar de aici înainte, la funcțiuni să fie preferați creștinii.

6. Crucea, care până acum era obiect de execuție, semnul rușinii, al teroarei și al stigmatului, să fie cel mai onorat semn sfânt.

(Extrase din *Istoria Bisericească* de C. Botoșăneanu, București, 1903, pag. 55–56).

„Legile date de Constantin în folosul creștinismului sunt expuse de istoricul Eusebiu în cartea a 10-a a istoriei sale bisericești. Parte din el s-au încorporat în legile imperiale. (Codex Theodosianus et Iustinianus)” (Bordeianu pag. 29).

Decretul lui Constantin, care a transformat Biserica creștină în Biserica oficială a Statului roman, însumând în bugetul Statului pe toți învățătorii și preoții bisericii, cuprindea și porunca de la punctul 3, prin care se ordona ca, **„în întreaga împărăție, ziua Duminicii, să fie zi de odihnă și de sărbătoare și de rugăciune!”** Iată, deci, când s-a făcut legea și când s-a dat porunca pentru serbarea Duminicii, ca zi de sărbătoare, în Biserica creștină: *la anul 323, de către împăratul roman Constantin!*

Decretul dat de Constantin pentru serbarea Duminicii în Biserica creștină, mai spunea: „Toți judecătorii și cetățenii orașelor, lucrătorii chiar, trebuie să nu lucreze spre onoarea Duminicii. Țăranii pot lucra la câmp, căci este cunoscut că nici într-o altă zi nu se pomenesc mai lesne aceste lucrări, decât Duminica”. (Istoria Bisericească de Dr. Bordeianu, Iași 1900, pag. 30).

Instrucțiunile date de Constantin cetățenilor săi opreau pe judecători, cetățenii orașelor și chiar pe lucrători ca să nu lucreze, în onoarea Duminicii, în timp ce țăranii pe câmp erau liberi să lucreze!

„Fost-a oare Constantin creștin când a dat decretul său pentru serbarea Duminicii ca zi de sărbătoare în Biserica creștină la anul 323? Nu! Autorii Istoriei Bisericești, din care extragem citatele spun: „În anul 323 imperatorul declară creștinismul de religie dominantă: mai păstrează însă pentru sine titlul de Pontifex Maximus”. Imperatorul trecu la creștinism în anul 64 al etății sale (adică în anul 337, deci după 14 ani de la darea decretului), oprit până acum a face această trecere din motive de înaltă înțelepciune. O boală însă, care

îi prevestea moartea, făcu pe imperator a primi botezul, în palatul din Nicomidia, de la Eusebiu, episcopul locului (337). Senatul roman l-a pus între zei” (Inter divos meruit referii, Eutropiu, breviar 10, 4). („Istoria Bisericii” de Bordeianu, pag. 30–31).

Biserica creștină, înălțată la rangul de Biserică de Stat de către Constantin, și-a dat denumirea de Biserică romano-catolică, condusă de către un Papă care se crede a fi infailibil, adică fără greșală în hotărârile sale, cu sediul la Roma. Papa de la Roma și-a dat adeziunea la înlocuirea zilei a șaptea, Sâmbăta, cu ziua întâi a săptămânii, Duminica!

Un bărbat care a scris cardinalului catolic Gibbon, cerându-i lămuriri cu privire la schimbarea zilei de odihnă, a primit următorul răspuns:

Baltimore, 25 Februarie 1892

„Stimate domn! Drept răspuns la prima întrebare pusă în scrisoarea dumneavoastră, sunt însărcinat să vă adresez următoarele, în numele Cardinalului: 1). Cine a schimbat Sabatul? Răspuns: Sfânta Biserică Catolică. 2). Ținând și respectând Duminica, cui se supun Protestanții: Cuvântului Evangheliei sau Bisericii Catolice? Răspuns: Protestanții respectă datina introdusă de Biserică Catolică. 3).Protestanții se contrazic amar când susțin că nu cunosc alt conducător în credința lor decât Biblia și când respectă totuși ziua Duminicii, în loc de ziua a șaptea, impusă de Biblie”.

Rămân al dumneavoastră devotat

C.E. Thomas, cancelar

(„Bible Readings”, pag. 336)

Din Biserică romano-catolică s-a despărțit Biserică ortodoxă de răsărit, condusă de patriarhi (1054).

În sec. al XIV-lea a apărut Luther în Germania, care a tradus Biblia punând-o în mâna poporului. Reformațiunea lui Luther a dat naștere la formarea Bisericii protestante.

Istoria bisericească a înregistrat o mulțime de martiri creștini, omorâți în decursul veacurilor, din ordinele directe sau indirecte ale Șefului Bisericii romano-catolice de la Roma, pentru că au înțeles să trăiască viața de creștin, după Evanghelie, altfel de cum învăța Biserica de Stat romano-catolică!

Conducătorii Bisericii au căutat să-i facă pe oameni să înțeleagă că Duminica n-ar fi ziua întâi a săptămânii, cum zice Sfânta Scriptură, ci ziua a șaptea! În acest scop, au aranjat zilele în calendarul săptămânal astfel încât săptămâna să înceapă cu Luni, pentru a se termina cu ziua a șaptea — Duminica, pentru ca astfel creștinii care doresc să țină porunca lui Dumnezeu, serbând ziua a șaptea, să creadă că aceasta e Duminica! Dar adevărul, conform Sfintei Scripturi, este acesta: Ziua Domnului, ziua binecuvântată și sfințită de Dumnezeu odată cu facerea lumii, este ziua a șaptea, Sâmbăta, numită în Scriptură și *Sabat*, ziua de odihnă. Aceasta este ziua poruncită nu de oameni, ci de Dumnezeu în Legea Sa. Aceasta este ziua serbată ca zi de sărbătoare săptămânală de toți sfinții profeți, de Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și de toți sfinții apostoli și primii credincioși creștini din Biserica creștină apostolică în primele secole. Duminica, a fost, este și rămâne, conform Sfintei Scripturi, ziua întâi a săptămânii. În ziua aceasta a înviat Domnul Hristos, însă nu stă scris niciunde în Sfânta Scriptură că acest eveniment al învierii Domnului Hristos din prima zi a săptămânii, ar fi sfințit ziua aceasta, ca zi sfântă a învierii Domnului, luând locul zilei Domnului, ziua a șaptea – Sâmbăta, din porunca a patra! Evenimentul suferințelor de pe cruce, când Domnul Isus a murit vărsându-și sângele Său pentru mântuirea noastră, este tot atât de important, căci dacă n-ar fi avut loc moartea Domnului, n-ar fi avut loc nici învierea Lui din morți. Moartea Domnului pe cruce a avut loc în ziua a șasea a săptămânii, adică Vineri. Am putea noi să ne alegem Vinerea ca zi de sărbătoare săptămânală în amintirea morții Domnului și sângelui Său vărsat? Ar fi aceasta conform Scripturii, când nu găsim nicăieri scris că trebuie să ținem Vinerea în locul Sâmbetei, ziua a șaptea? Tot așa și

cu Duminica. Ea a fost ziua soarelui la păgânii care s-au închinat nu lui Dumnezeu ci soarelui, călcând ziua Domnului, Sâmbăta, aleasă, binecuvântată și sfințită de Însuși Dumnezeu, și de Fiul Său Isus Hristos. Oare cum e corect: creștinii s-au luat după păgâni, sau păgânii după creștini?

Numele de „*Duminică*”, vine de la cuvântul latinesc „dominica” și înseamnă ziua Domnului. Dar numele acesta n-a fost pus nici de Dumnezeu, nici de Isus, Fiul Său, care S-a intitulat „Domnul Sâmbetei”, și nici de sfinții Săi apostoli, ci de alte persoane care au schimbat numele zilei întâi din „*dies Solis*” (ziua soarelui) în *Duminică* (ziua Domnului)!

Denumirea zilelor săptămânii

Numele zilelor săptămânii – în afară de numele zilei a șaptea – Sâmbăta – n-a fost pus de Dumnezeu în Cuvântul Sfintei Scripturi, ci de neamurile păgâne care n-au cunoscut pe Dumnezeu și nu I-au slujit.

Cele ce urmează sunt extrase din cartea „Sărbătorile romane și române” de G. Poboran, Slatina 1914:

„**1. Duminică** (Dies dominica). Considerată prima în ordinea zilelor săptămânii, această zi corespunde cu ziua soarelui la păgâni și chiar și-a mai păstrat acest nume până azi la Germani (*Sontag*) și Englezi (*Sunday*), care traduse în limba română înseamnă ziua soarelui.

2. Luni, a cărei nume vine de la Lună, cum aflăm și din alte limbi: *Lundi* — franceză și *Montag* — germană.

3. Marți, ziua lui Marte, franțuzește *Mardi*, nemțește *Dienstag* de la *Tiu* = zeul războiului la Germani.

4. Miercuri, ziua lui Mercur, planetă și zeu al Romanilor, nemțește *Mittwoch* — jumătatea săptămânii.

5. **Joi**, de la Joe sau Jupiter, planetă și zeu. Nemții o numesc *Donnerstag* de la *Donnar* zeul tunetului.

6. **Vineri**, de la planeta și zeița Venus. Nemții o numesc *Freitag*, de la vechiul cuvânt german *Fria*, numele zeiței Venus.

7. **Sâmbăta** (Dies sabbati). Această zi era considerată la Evrei ca ziua Domnului. Multă vreme au continuat și creștinii să o păstreze tot pe aceasta; mai târziu le țineau pe amândouă, adică și sâmbăta și duminica: pe cea dintâi în memoria creațiunii, ca ziua de odihnă a lui Dumnezeu, conform decalogului, iar pe a doua în amintirea învierii Domnului. Mai târziu a rămas ca zi a Domnului — zi de odihnă și serbare, Duminica.” (Sărbători romane și române, pag. 22–24).

Domnul nostru Isus Hristos, sfinții Săi apostoli și primii credincioși creștini, nu s-au rușinat să serbeze ziua Domnului, ziua a șaptea, Sâmbăta, pentru că tot Sâmbăta era și ziua de sărbătoare a iudeilor care nu voiau să primească și să creadă în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor al lor.

Faptul că primii credincioși creștini au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală Sâmbăta este recunoscut și azi de către unele fețe bisericești. În „Istoria Bisericească” scrisă de Arhiepiscopul Galist I. Botoșăneanu, profesor la Liceul Sf. Sava și Protoprezbiterul Simeon Popescu; profesor la Liceul Lazăr din București, carte aprobată de Sfântul Sinod în 1902, la pag. 50 scrie: „Ziua în care creștinii săvârșeau cultul lor religios, la început era *Sâmbăta*, iar mai târziu Duminica, o zi de veselie și de bucurie, în amintirea învierii Domnului când erau îndatorați a se abține de la orice lucru.”

Adevărul că primii credincioși creștini din Biserica creștină apostolică și chiar de mai târziu, au serbat tot ziua a șaptea — Sâmbăta, până în secolul al treilea după Hristos, îl mărturisește și Sf. Atanasie cel mare, supranumit Părintele Ortodoxiei, care a trăit între anii 296–379 d.Hr. și care într-una din scrierile sale, oferă următoarele precizări cu privire la ziua a șaptea, Sâmbăta, ca sărbătoare creștină: „Creștinii din Alexandria se adună în ziua Sâmbetei, nu ca și cum ar fi devotați iudaismului, ci ca să adore pe Isus, Domnul Sâmbetei.” („Liturgica Bisericii ortodoxe” de Ieromonahul Gabriel Rășcanu, pag. 60, edit. Atanasius homel „de semente”, Tom. II, pag. 60, edit. Paris, 1698).

Prin ridicarea bisericii creștine la rangul Bisericii de Stat de către Constantin în anul 323, Biserica romano-catolică a însumat ca membri în sânul ei pe toți cetățenii păgâni cuprinși în universală Împărăție romană, fără ca ei să fie mai întâi convertiți la creștinism prin Evanghelie, credință, pocăință și apoi botez, cum a învățat Domnul Isus și sfinții Săi apostoli. (*Marcu 16:15–16, Faptele Apostolilor 2:38*).

Motivul, care a determinat Conducerea Bisericii creștine, după unirea ei cu Statul roman, să adopte ziua soarelui (dies Solis) sărbătoarea poporului roman, în locul zilei Domnului, ziua a șaptea, Sâmbăta, din Biserica creștină primitivă, pare să-l lămurească domnul Poboran în cartea dânsului „Sărbătorile romane și române”, din care extragem citatele următoare:

„Sărbătorile stabilite, acelea cu zi anumită, cad toate în zilele de sărbători ale păgânilor, care s-au creștinat. De ce? Fiindcă era greu să faci pe păgânii creștinați să se lase deodată și cu de-a sila de obiceiurile lor din strămoși să-și lepede sărbătorile, să-și uite idolii și zeii lor. Ei trebuiau deprinși cu încetul. Astfel, s-au lăsat neatins zilele lor de sărbători, dar în loc de zeii lor, cu încetul s-au rânduit sfinți creștini într-aceste zile, ca să fie sărbătoriți. Toți zeii păgâni au fost înlocuiți cu sfinți creștini.” (Idem, pag. 4).

Sărbători Solare

„Sărbătorile păgâne erau solare, adică sărbătoreau fenomene din natură și mișcările soarelui. Astfel, tocmai în toiu verii, popoarele nordice aveau sărbătoarea lui Donner, zeul tunetelor, la șase săptămâni după solstițiu (20 Iulie). Sărbătoarea le-a fost lăsată; o are și azi întreaga biserică creștină. Donner însă a fost înlocuit cu un Sfânt, Ilie profetul. Ba chiar și puterea zeului păgân, a rămas pe seama sfântului nostru. Donner alerga peste nori cu carul de foc tunând și fulgerând. Iar sfântul Ilie tot așa, în credința poporului.” (Idem, pag. 42).

„La noi, românii, se găsesc urme din obiceiurile romane, deci păgâne, care se amintesc Lupercaliile și Saturnaliile. La Saturnalii, se jertfea un porc, al cărui cap se pune la picioarele zeului, — asta e întocmai Vasilca noastră... Mascarea și travestirea așa de obișnuită la Saturnalii o avem și noi în obiceiurile celor care umblă cu steaua și cu vicleimul. Steaua e un obicei păgân; și Romanii și Germanii, la sărbătorile solare, în Decembrie, închipuiau soarele ce se renaște cu o stea, pe care o purtau prin orașe, cântând lauda soarelui.” (Idem. pag. 45). „Candelile și lumânările în bisericile noastre, sunt vechiul cult al focului.” (Idem. pag. 194).

„Nașterea lui Crist, pe care o serbăm astăzi, n-a fost sărbătorită de creștini, nici în secolul întâi, nici în al doilea, nici în al treilea, ba nici chiar în al patrulea secol al religiunii ‘universale’. Numai creștinii din orient serbau în ziua de 25 decembrie amintirea veselă a nașterii lui Mithras, zeul ce simbolizează soarele, și care în Rig-Veda, cea mai veche carte a arienilor, joacă rolul de „Conducător luminos al zilei”, pe când un alt zeu înrudit cu el, „Veruna” — care îl completează, era chemat mai ales ca păzitor al nopții, pe aceeași cale a laptelui pe cer.

Mithras — personaj care reprezintă soarele — s-a identificat cu „*Sol invictus*” (soarele neînving) al Romanilor și au fost sărbătoriți împreună la 25 decembrie, în ziua nașterii lui „*Sol invictus*”. Constantin cel Mare, chiar după ce s-a creștinat, (?) a adorat pe ‘Soarele neînving’, și așa la creștini s-a statornicit nașterea lui Isus Hristos la 25 decembrie, când se sărbătorea din antichitatea cea mai adâncă la Perși, Mithras și la Romani: *dies antalis, Solis invicti*.

Abia în secolul al patrulea până în al optulea după Christ, când mase din ce în ce mai numeroase de Arieni, Celți, Latini, Greci, Germani și în fine Slavi, au început să intre în sânul bisericii creștine, s-a introdus în fundamentele lor semitice, concepțiunile lor asupra lumii și a luminii.” (Idem. pag. 197).

„Cum se vede avem un amestec de creștinism și de păgânism. Bătrânul Crăciun e o ființă curat mitologică; legea creștinească nu știe nimic de un sfânt Crăciun. Pe Petru și pe Ioan îi știm din sfintele cărți, altfel cum ni-i arată colindele, iar Christos e într-adevăr soarele, dar nu cel din mitologie, ci soarele dreptății veșnice, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat!” (Idem, pag. 215).

„Până acum, fără să știm, sărbătorim zilele cele mari și mai ales sărbătorile Crăciunului și ale anului nou, mai mult după prescripțiunile Rig-Vedei sau Zend-Avestei, decât după poruncile Evangheliei.” (T. Hodi, Revista „Pravda”, 1881 N. 52).

„Cel puțin, nici un text evanghelic, nici o epistolă apostolică, nici un canon bisericesc, nici o pagină dogmatică, nici un teolog, nu va explica ce înseamnă în realitate steaua de Crăciun, colindele, Vicleimul și altele; un Hașdeu, Lang, Taylor Max Muller, le va explica, însă Evanghelia nu le poate explica, pentru că toate acestea sunt mai vechi decât ea; dar, în Zend-Avesta sau Rig-Veda, vom găsi explicațiuni suficiente.” (V.R.P.) Idem pag. 197–198.

Citatele de mai sus sunt extrase din cartea lui Poboran „Sărbătorile Romane și Române”, Slatina 1914 și aduc oarecum lumină asupra motivelor care au determinat conducerea bisericii creștine de Stat să admită schimbarea zilei Domnului, Ziua a șaptea — Sâmbăta, cu ziua întâi a săptămânii, ziua soarelui — Duminica, provenită de la poporul păgân roman, legiferată prin decretul lui Constantin la 323 d. Hr.

Romanii și neamurile păgâne cuprinse în vasta împărăție romană aveau sărbătorile lor solare, ținute în onoarea soarelui și a zeilor lor cărora le dădeau închinare. Neamurile păgâne au admis să devină membre în sânul Bisericii romano-catolice, dar cu sărbătorile, viața și obiceiurile lor păgâne. Biserica le-a admis și le-a considerat chiar și așa creștine, însă a schimbat numele sărbătorilor lor păgâne cu nume divine, sfinte, creștine. De exemplu, din sărbătoarea lor numită ziua soarelui (dies Solis), pe care au numit-o Duminică (dies dominica) ziua Domnului, au făcut ziua învierii, în amintirea învierii Domnului. Din ziua care aniversa nașterea zeului Mithras, zeul soarelui la Perși și *Soarele învinge* (Sol invictus) de la 25 decembrie, sărbătoare petrecută cu veselie și bucuriile ce le aduceau copiilor un moș Crăciun încărcat cu daruri, au făcut ziua nașterii Domnului Isus. Și astfel, fiecare sărbătoare de peste an își are istoricul ei. Numele zilelor de sărbători păgâne au fost schimbate cu alte nume de sfinți profeți, apostoli și martiri, saucu anumite evenimente din viața Domnului Isus...

Numele zilelor de sărbători pot fi frumoase, evenimentele evanghelice amintite în acele zile își au și ele însemnătatea lor, numele persoanelor sfinte ne amintesc deasemenea credințioșia și viața lor

demnă de imitat. Dar nu trebuie să uităm că acei sfinți sărbătoriți, cum sunt sfinții profeți, Domnul Hristos, sfinții apostoli și martirii creștini de la începutul Bisericii creștine apostolice, au ținut toată viața lor ca zi de sărbătoare, conform poruncii dumnezeiești, ziua Domnului, ziua a șaptea, Sâmbăta, deși contemporanii lor au ținut ziua întâi a săptămânii, ziua soarelui. Dacă ei ar mai trăi astăzi pe pământ, ar serba tot ziua a șaptea — Sâmbăta, ca zi de sărbătoare pentru ei, și ca îndemn pentru noi.

Dar care au fost urmările călcării Legii sfinte a lui Dumnezeu, prin înlocuirea zilei Domnului, ziua a șaptea — Sâmbăta poruncii a patra, cu ziua întâi a săptămânii — ziua soarelui — căreia i s-a spus Duminică? Și care a fost urmarea faptului că s-a admis și s-a tolerat membrilor bisericii veniți cu gloata dintre neamurile păgâne să-și practice în voie datinile și obiceiurile lor păgânești în zilele lor de sărbători păgâne, numite și devenite creștine prin schimbarea numelui? A ajutat cu ceva acelor suflete la buna lor creștinare conform Evangheliei? Urmările au rămas și se văd până în zilele noastre. Sunt mulți așa-numiți creștini în zilele noastre care mint, înșală, fură, preacurvesc și înjură chiar și de Dumnezeu, de Hristos, de Biserică și de toate lucrurile considerate sfinte, prin cuvintele cele mai murdare! Și totuși poartă numele de creștini, sunt și aparțin ca membri botezați unei biserici creștine! Din sfintele Scripturi aflăm că Biserica creștină apostolică de la început nu tolera și nu încuraja asemenea fapte la membrii ei, ci lua măsuri disciplinare prin excluderea lor ca membri din sânul ei, și nu-i reprimeau până ce nu dădeau dovada unei adevărate pocăințe (*1 Corinteni 5:1–13; 2 Corinteni 2:5–11*). Dacă astăzi s-ar exercita o asemenea disciplină bisericească (la fel ca în vremea apostolilor), cu câți membri ar mai rămâne bisericile creștine? În Biserica creștină apostolică se făcea mai întâi catehizarea, adică instruirea și pregătirea sufletelor prin Evanghelie, și nu era primit la botezul creștin nimeni, până când nu credeau cu adevărat în Hristos și nu se pocăiau de toate faptele și obiceiurile lor rele, ținând toate poruncile lui Dumnezeu, în care se cuprindea și ziua Domnului, ziua a șaptea (Sâmbăta) conform poruncii, fie că veneau la creștini dintre iudei, fie că veneau dintre neamurile păgâne, greci, romani și alții. Cu toții se unificau în credința dată sfinților odată pentru totdeauna

și clădeau pe temelia pusă de Hristos, profeți și apostoli. (*1 Corinteni 3:10–11; Efeseni 2:19–22; Iuda 3*).

Dar cum înțeleg, cum țin și cum serbează cei mai mulți dintre așa numiții creștini de astăzi zilele de sărbătoare? Cum serbează Duminica, fosta zi a soarelui la romani, întărită prin decretul lui Constantin? Vedem și auzim cu toții! Ziua Duminicii, ca „sărbătoare în amintirea învierii Domnului” este petrecută de așa-numiții creștini cu veselie, mâncând și bând; cu chefuri, jocuri, dansuri, serate, baluri; mergând în număr mare la teatre și la cinematografe, privind scene și filme imorale; unii merg în birturi și-și cheltuiesc banii muncii pe băutură. Beau, se îmbată, fac fapte rușinoase, se ceartă, se insultă, se bat, se înjunghie, se omoară și după aceea unde ajung? La spital, la tribunal, la pușcărie, în sărăcie, în mizerie și nenorocire! Oare când beau mai mult așa numiții creștini, și fac ce nu trebuie să facă creștinii? Nu Duminica și în zilele de sărbătoare? Ei bine, nu în felul acesta au sărbătorit sfinții profeți din vechime, Domnul Hristos, sfinții apostoli și primii credincioși creștini ziua Domnului! Și acum, ce să facem? Să călcăm mai departe Legea și poruncile lui Dumnezeu? Să continuăm cu obiceiurile rele, cu argumentul că „așa am pomenit din moși strămoși”, cum zic unii?!

Este adevărat că fiecare om este și trebuie să fie lăsat liber să-și exercite credința sa religioasă liber, așa cum crede el că e mai bine. Nimeni nu trebuie constrâns să creadă într-un fel sau altul. E necesar să se asigure libertatea deplină pretutindeni, pentru predicarea Evangheliei Domnului Isus Hristos, și fiecare să-și aleagă credința și religia pe care o crede mai bună și în conformitate cu adevărul Sfintei Scripturi. Credincioșii creștini să fie primii în aprofundarea și aplicarea în viața de toate zilele a învățăturilor Sfintelor Scripturi! Nici unul dintre cei care pretind a fi creștini n-ar trebui să-și întrebuițeze talentele, nici prin viu grai, nici prin scris, conducându-i pe alții să creadă greșit că Legea morală a celor zece porunci sfinte a fost dată numai Iudeilor; că ea s-a schimbat, s-a desființat, iar credincioșii Domnului Hristos nu mai trebuie să respecte Legea celor zece porunci, între care și ziua a șaptea — Sâmbăta, conform poruncii a patra! **Nu se poate concepe creștinism fără Evanghelie și nici Evanghelie fără Lege!** Nimeni nu poate fi creștin adevărat

călcând Legea morală a celor zece porunci, și adevărata zi de sărbătoare din porunca a patra. Adevărata zi de sărbătoare trebuie ținută cu sfințenia cuvenită, așa cum cere și pretinde Dumnezeu în porunca Sa cea sfântă. (*Exodul 20:8–11*).

Serbarea zilei Domnului

Dumnezeu pretinde în porunca Sa cea sfântă astfel: „*Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea.*” (Biblia, trad. de Dr. N. Nitzulescu, 1911). „*Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei, ca să o sfințești pe ea.*” (Biblia trad. Sf. Sinod 1914 și cea tradusă de preoții profesori Vasile Radu și Gala Galaction, tradusă după textele originale ebraice și grecești, 1938). Ziua de odihnă poruncită de Dumnezeu în porunca a patra, este numită „Sabat, ziua de odihnă, Sâmbăta”. Așa că orice text, din Vechiul sau Noul Testament, care vorbește despre ziua de odihnă – ziua a șaptea – se traduce din originalul ebraic sau grecesc cu **Sâmbătă**. Acesta este un adevăr clar, asupra căruia nimeni nu trebuie să aibă nici o îndoială!

Ziua de odihnă despre care vorbește Dumnezeu la începutul poruncii Sale („*Adu-ți aminte*”), este ziua a șaptea, Sâmbăta, pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o, atunci când El a făcut cerul și pământul. (*Genesa 2:2–3*). Deci porunca lui Dumnezeu cu privire la Sabat **nu** datează de la darea Legii pe muntele Sinai, Lege scrisă cu degetul lui Dumnezeu (*Exodul 31:18*), căci ziua a șaptea, Sâmbăta, era ziua binecuvântată și sfințită de Dumnezeu **încă de la creațiune**. În porunca Sa, Dumnezeu a amintit-o doar, zicând: „*Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea.*” Dumnezeu se referă la ziua sfințită și binecuvântată de El încă de atunci de când au început zilele omenirii pe pământ. El cere poporului Său, să-și amintească de ziua pe care El a binecuvântat-o și sfințit-o, pentru ca și ei la rândul lor să o sfințească așa cum cere Dumnezeu.

„Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău.”

Dumnezeu ne-a rezervat prin poruncă șase zile de lucru. Șase zile pe săptămână de lucru, nu cinci, nici șapte, ci șase. În aceste zile, să ne facem lucrările noastre, în interesul nostru personal. Munca cinsită este o binecuvântare pentru om. „Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește este lipsă.” (*Proverbele 14:23*). „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”, spunea Pavel în 2 Tesaloniceni 3:10. Șase zile de lucru sunt pentru noi.

„Dar ziua a șaptea”, a zis Dumnezeu, *„este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău”*. Sâmbăta **nu** mai este **ziua noastră**, în care să muncim, urmărind-ne interesele, ca în cele șase zile de lucru, ci este **ziua Domnului Dumnezeu**. Cei care cred cu adevărat în Domnul Dumnezeu, Îl iubesc, Îl ascultă și fac așa cum spune Domnul Dumnezeu. Domnul Dumnezeu continuă:

„Să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.”

Dumnezeu ne poruncește să nu facem nici o lucrare în ziua Lui, lucrare pe care o facem în celelalte șase zile. Ziua Domnului Dumnezeului nostru nu trebuie să fie întrebuițată lucrând pentru câștigul nostru personal. Domnul Se adresează mai întâi părinților: tatălui și mamei. Nimeni din familie nu trebuie să lucreze în ziua Domnului: nici tata, nici mama, nici fiul, nici fiica, nici robul, nici roaba, nici străinul din casa noastră. Toți sunt datori în fața lui Dumnezeu să se odihnească și să nu lucreze în ziua a șaptea, Sâmbăta. Așa poruncește Domnul! Toți membrii familiei și toți care în vreun fel oarecare sunt în slujba familiei noastre, fie servitori sau servitoare și chiar străinii în slujba noastră, să se odihnească în ziua Domnului. Porunca trebuie ținută în orice anotimp al anului. (*Exodul 34:21*). Cineva ar putea obiecta: „Bine, dar porunca e prea grea, cine poate s-o țină întocmai așa?” Să nu spunem asta! **Dumnezeu nu ne cere niciodată ceva prea greu de îndeplinit!** Sfântul Ioan scrie: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. *Și poruncile Lui nu sunt grele*”. (*1 Ioan 5:2–3*). El, care a dat porunca cu privire la Sabat, se va îngriji să ne dea și ajutorul Său ca s-o putem păstra.

Lucrul important e **să voim**, să încercăm și să ascultăm... Să facem tot ce putem. De rest, se îngrijește Dumnezeu. Mântuirea este personală. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după fapta Sa. (*2 Corinteni 5:10*). Se întâmplă câteodată în unele familii așa cum a spus Domnul Isus, ca cei care primesc învățăturile Lui și țin poruncile Domnului, să aibă de vrăjmași chiar pe cei din casa lui. Dar noi trebuie să ascultăm și să iubim pe Domnul mai mult decât pe oricine. (*Matei 10:32–39*). Ce bine ar fi dacă toți ar crede, ar asculta și ar face ce zice Dumnezeu! Dar nu toți înțeleg la fel! Însă cei cu adevărat credincioși sunt datori să fie un bun exemplu și o lumină pentru cei necredincioși, fie în familia lor, fie în Comunitatea din care ei fac parte. (*Luca 12:49–53; Matei 5:14–16*).

Potrivit exemplului dat nouă de Domnul Hristos, în ziua Sabatului se cuvine însă să facem bine acelor care sunt în suferințe, în necazuri sau bolnavi. Îngrijirea de cei bolnavi nu constituie călcarea de Sabat. Domnul Isus ne-a dat cel mai bun exemplu în respectarea Sabatului.

Dumnezeu arată și motivul pentru care noi nu trebuie să lucrăm Sâmbăta. El zice:

„Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, marea și toate câte sunt, iar în ziua a șaptea s-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o”.(*Exodul 20:8–11*).

Dumnezeu a lucrat la facerea cerurilor și a pământului timp de 6 zile. A început în ziua întâi – Duminică și a terminat în ziua a șasea, Vinerea. (*Genesa 1:1–31*). El ne spune să facem și noi, copiii Lui așa cum a făcut El. Începem lucrul în ziua întâi și să-l terminăm în ziua a șasea. În tot cursul săptămânii trebuie să avem în minte porunca lui Dumnezeu (împreună cu celelalte nouă), de a serba ziua Domnului la timpul ei.

Ziua a șasea a săptămânii — Vineri — se numește și ziua Pregătirii. În ziua aceasta trebuie făcute toate pregătirile pentru serbarea zilei a șaptea, Sâmbăta. „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața.” (*Exodul 16:23*).

Potrivit Scripturii, ziua începe o dată cu apusul soarelui și se termină tot la apusul soarelui. „Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de

odihnă... din seara zilei ... până în seara următoare să prăznuiți Sabatul vostru”. (*Leviticul 23:32*).

Așa cum Dumnezeu și-a terminat lucrarea în ziua a șasea a săptămânii, să ne-o terminăm și noi. La începerea zilei a șaptea, o dată cu apusul soarelui, Dumnezeu Și-a rostit prin Cuvântul Său binecuvântarea și sfințirea Sa asupra acestei zile. Același cuvânt dumnezeiesc, prin care toate s-au făcut și se mențin până în ziua de azi, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea! Ziua a șaptea, Sâmbăta, de la începutul și până la sfârșitul ei, e un timp sfințit și binecuvântat de Dumnezeu. Binecuvântarea lui Dumnezeu planează asupra acestei zile sfinte. Este deci o zi cu totul deosebită de celelalte șase zile. Este ziua de odihnă a Domnului. Dumnezeu însuși a binecuvântat-o și a sfințit-o. (*Genesa 2:2–3*).

De aceea, noi oamenii suntem datori față de Dumnezeu, Creatorul nostru și față de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu – Domnul Sabatului – Cuvântul prin care s-au făcut toate, să sfințim și să deosebim ziua a șaptea, Sâmbăta, pe care Dumnezeu prin Isus Hristos și Duhul Său, a binecuvântat-o și a sfințit-o la creațiune.

Adevărații credincioși ai lui Dumnezeu serbează Ziua Domnului cu sfințenie și odihnă sfântă, dar nu dorm în trândăvie. În Ziua Domnului, Dumnezeu a pregătit o hrană duhovnicească pentru copiii Lui, pentru poporul Său. În ziua Sabatului ei se adună la fel cum se adunau primii creștini cu apostolii Domnului pentru serviciul divin, pentru rugăciuni, pentru cercetarea împreună a Sfintelor Scripturi și pentru a-L lăuda pe Tatăl ceresc prin cântări duhovnicești.

Sabatul zilei a șaptea, simbol al odihnei veșnice

Sfântul apostol Pavel ne arată că eliberarea poporului Israel din robia Egiptului prin Moise pentru a-l duce în Canaan, reprezintă un simbol al eliberării tuturor credincioșilor din robia păcatului prin Isus Hristos, pentru a-i duce la locul odihnei mărețe din Canaanul ceresc. Însă trista experiență trăită de unii israeliți, care în pustia spre Canaan

au căzut din cauza necredinței, va fi împărțită și de alții, care împietrindu-și inima prin necredința lor în Isus, vor pieri și nu vor mai intra în odihna Domnului Isus din ceruri. Apostolul avertizează: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în ‘odihna’, despre care a vorbit El, când a zis: ‘Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!’ Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’ Și aici este zis iarăși: ‘Nu vor intra în odihna Mea!’ . Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor, El hotărăște din nou o zi: **Astăzi** — zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: ‘**Astăzi** dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!’ Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.

Rămâne dar o odihnă *ca cea de Sabat* pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” (Evrei 4:1–10).

Odihna *ca cea de Sabat* pentru poporul lui Dumnezeu nu este ziua Duminicii, cum vor să interpreteze unii, ci este bucuria în Domnul, ușurarea sufletească, odihna în Isus. Cei care doresc să aibă parte de Domnul sus, trebuie să aibă mai întâi parte cu El aici jos pe pământ, primindu-L ca Mântuitor prin credință **astăzi**, fără întârziere, spre a nu-și împietri inima prin înșelăciunea păcatului.

Cei care-L primesc pe Isus ca Mântuitor personal, primesc și odihna zilei a șaptea a săptămânii, fiindcă Pavel spune: ‘Cine intră în odihna Lui’ (adică Îl primește ca Mântuitor) ‘se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.’ Este știut că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, Sâmbăta. (Genesa 2:23).

Textul acesta, din Evrei 4:9, este tradus din textul original așa: „Deci dar rămâne încă repaus de Sâmbătă pentru poporul lui Dumnezeu”.

„Căci cine a intrat în repausul Lui, acela s-a și repausat de lucrările sale, după cum Dumnezeu de ale Lui. Să ne mărginim dar ca să intrăm în acel repaus, ca nimenea să nu cadă în aceeași pildă a neascultării.” (Vezi Biblia trad. de Dr. N. Nitzulescu 1911, *Evrei 4:9*)

Poporul lui Dumnezeu, compus din toți credincioșii din toate timpurile și din toate locurile, au ca zi de repaus ziua a șaptea — Sâmbăta, adică ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o la facerea lumii și în care chiar Dumnezeu S-a odihnit.

Avertizare profetică pentru viitor

Porunca a patra din Legea lui Dumnezeu, care prevede ținerea ca sărbătoare săptămânală a zilei a șaptea Sâmbăta, a fost schimbată nu de Dumnezeu ci de o putere omenească așa cum era prezis: (*Daniel 7:25; 2 Tesaloniceni 2:1-12*).

Credincioșii lui Dumnezeu din toate timpurile, cei dinainte și cei după Domnul Hristos au ținut cu credincioșie Legea lui Dumnezeu, și în cadrul ei au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală ziua a șaptea, Sâmbăta binecuvântată și sfințită de Dumnezeu de la facerea lumii. Ei au avut mult de suferit din partea acelor care n-au cunoscut pe Dumnezeu și chiar și din partea acelor care, deși au avut pretenția că-L cunosc, nu l-au slujit cu adevărat. Domnul Hristos a spus: „Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide, crezând că va aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus...” (*Ioan 16:1-4*).

În cartea Apocalipsei, Dumnezeu a descoperit viitorul Bisericii Sale. El a văzut în viitor lupta cea mare dusă între credincioșii adevărați ai lui Dumnezeu care păzeau (țineau) poruncile lui Dumnezeu și între aceia care nu le păzeau.

Balaurul din Apocalipsa este anticristul, cu caracter și spirit de fiară. „I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat

stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat.” (*Apocalipsa 13:7–8*).

„I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aci e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șaiszeci și șase.” (*Apocalipsa 13:15–18*).

Cine este această fiară care poartă nume de om și are numărul 666? Și în ce constă semnul ei pe care caută să-l pună cu forța pe mâna dreaptă sau pe frunte, iar aceia ce nu vor dori să-l primească să fie omorâți?

Tiara (coroana) papală, e formată din trei coroane suprapuse, împodobită cu diamante în amintirea a trei regi arieni doborâți în luptele avute cu ei: regele Herulilor, cel al Ostrogoților și cel al Vandalilor (508–538). La anul 538, Papa a fost recunoscut oficial ca șef al Bisericii creștine universale. Între altele, papa își dă titlul de: **VICARIVS FILII DEI**, cuvinte care înseamnă: **Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu!**

Se știe că unele litere din alfabetul latin au o valoare numerică. Astfel, I=1; II=2; V=5; X=10; L=50; C=100; M=1000 etc. Cele trei cuvinte au și ele o însemnătate și dau la iveală dezlegarea numărului fiarei apocaliptice:

V	I	C	A	R	I	V	S	F	I	L	I	D	E	I
5	+1	100	+	1	5	+	1	+50	+1	1	+	500	+1	= 666

Cunoaștem acum persoana care a dus, duce și va duce încă război contra celor care înțeleg să păzească poruncile lui Dumnezeu neschimbate, și care nu acceptă să calce poruncile din Legea lui Dumnezeu chiar dacă ar fi să moară... Dar în ce constă oare semnul

ei, pe care vrea cu orice chip să-l pună pe fruntea și pe mâna tuturor oamenilor?

Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea – Sâmbăta – ca zi de sărbătoare și odihnă săptămânală. Aceasta este ziua Lui, ziua Domnului.

Sabatul zilei a șaptea – zice Sfânta Scriptură – este *semnul sfințirii dumnezeiești*. Dumnezeu a zis: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, **un semn** veșnic după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul căci el va fi pentru voi ceva sfânt... Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel, un **semn veșnic**; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit.” (*Exodul 31:13-17; Ezechiel 20:12, 20*).

Sărbătorirea zilei a șaptea ca zi de odihnă în amintirea Dumnezeului Creator, a deosebit în toate veacurile pe credincioșii lui Dumnezeu de cei necredincioși și de păgânii care, necunoscând pe Dumnezeu, se închinau naturii, soarelui și zeilor în cinstea cărora serbau ziua întâi a săptămânii – ziua soarelui.

Porunca lui Dumnezeu din Legea Sa sfântă spune: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului (sau ziua Sâmbetei, ziua de odihnă) ca s-o sfințești pe ea.” (*Exodul 20:8-11*).

„*Fruntea*” reprezintă **mintea**: porunca „adu-ți aminte de ziua Domnului, ziua Sabatului, ca s-o sfințești” este semnul lui Dumnezeu pe fruntea credincioșilor Lui care își aduc aminte să țină ziua Lui conform poruncii Lui.

„*Mâna dreaptă*” reprezintă odihna omului din ziua a șaptea binecuvântată și sfințită de Dumnezeu conform poruncii Lui care zice: ... „Să nu faci nicio lucrare în ea”...

„*Semnul fiarei*”, pe care omul acela cu caracter crud de fiară caută să-l pună cu forța pe fruntea sau pe mâna dreaptă a tuturor oamenilor sub amenințarea pedepsei cu moartea, constă, ca și semnul adevăratului Dumnezeu Creator, tot în o zi de sărbătoare, **contrară** adevăratei zile de sărbătoare, aleasă, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu ca zi de odihnă și sărbătoare săptămânală.

„*Fiara*”, spune profeția, „săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ în fața oamenilor.

Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei...” (Apocalipsa 13:13-14).

De aici rezultă că trebuie să aibă loc în omenire mai întâi o puternică amăgire a oamenilor prin semne mari satanice până acolo că va face să cadă chiar și foc din cer în fața oamenilor... Aceasta este lucrarea de amăgire a lui Anticrist. (1 Ioan 1:18; 4:1-4; 2 Tesaloniceni 2:1-13).

Va urma după aceea o aspră sentință de condamnare a tuturor aceluia care nu se închină fiarei, adică nu se supun poruncii ei, nu țin ziua ei de sărbătoare. Nimeni nu va mai putea cumpăra sau vinde dacă nu are semnul ei: și în final, dacă nu cedează, urmează moartea!

Dumnezeu a descoperit apostolului Ioan marea lucrare de evanghelizare care urmează să se îndeplinească în ultimul timp, înainte de venirea a doua oară în mărire a Domnului Hristos. El zice:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare:

‘Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis:

‘A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei!’ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare:

‘Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!’

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. (Apocalipsa 14:6-12)

Primul înger aduce Evanghelia la cunoștința tuturor oamenilor. Acesta simbolizează pe poporul pe care Dumnezeu a prezis că Și-l

va ridica, pentru ca în mod credincios, sânguincios și sfânt, să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Profetul Isaia numește acest popor ‘dregător de spărturi’ (*Isaia 58:12*), cel ce urma să repare spărtura făcută în Legea lui Dumnezeu prin schimbarea Sabatului.

Solia aceasta cheamă pe locuitorii pământului să-L onoreze pe Dumnezeu, judecătorul tuturor. Și anume să-L onoreze amintindu-și că El este Creatorul nostru și al întregului Univers; iar această amintire a Creațiunii urmează să fie dovedită în fapt prin respectarea acelei zile rânduită de Dumnezeu pentru aceasta, ziua Sabatului.

Îngerul al doilea proclamă căderea Babilonului, a acelei puteri care a încurcat lucrurile, schimbând legea lui Dumnezeu și obligând pe oameni să accepte această schimbare, instituind o altă zi de sărbătoare – Duminica – în locul celei rânduită de Dumnezeu de la Creațiune, Sâmbăta.

Îngerul al treilea prezintă avertismentul pedepselor lui Dumnezeu pentru cei ce se închină fiarei și primesc semnul ei pe mână și pe frunte. (*Apocalipsa 14: 9,10 și 16:2*).

Chipul fiarei reprezintă un edict sau o lege persecutoare ce urmează a fi decretată chiar în viitorul foarte apropiat contra celor ce țin toate poruncile lui Dumnezeu și respectă ziua Lui.

Pe cei credincioși, Dumnezeu îi recunoaște drept sfinții Săi: „***Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu!***” (*Apocalipsa 14:12*). Și în altă parte stă scris:

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul. Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor; Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.” (*Maleahi 3:16.18*)

Din paradis în Paradis

Ziua a șaptea, Sâmbăta, a fost instituită de Dumnezeu, Creatorul a toate, ca zi de odihnă și sărbătoare sfântă, o dată cu facerea lumii în Paradis, și ea se va serba și în noul Paradis din ceruri.

Omul a pierdut fericirea de la început, în Paradis – prin neascultare, călcând porunca sfântă dumnezeiască. Dar bunul Dumnezeu, în iubirea Lui cea mare față de omenire, a deschis o cale de salvare care duce spre un nou Paradis în ceruri.

Dumnezeu a declarat că va face un cer nou și un pământ nou, mult mai frumos și mai măreț ca cel inițial, cel vechi. „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul Lui în bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el deacum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor.” (*Isaia 65:17-19*).

Promisiunea aceasta sigură și adevărată a fost mereu repetată de Dumnezeu și făcută oamenilor prin servii Săi profeți. Domnul a arătat lui Ioan în viziune pe insula Patmos măreția și splendoarea noului Ierusalim ceresc. El zice: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din

scaunul de domnie, și zicea: ‘Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.’ Cel ce șade pe scaunul de domnie a spus: ‘Iată eu fac toate lucrurile noi’. Și a adăugat: ‘Scrie fiindcă aceste lucruri sunt vrednice de crezut și adevărate.’ (*Apocalipsa 21:3-5*).

Pământul nostru înnoit, va deveni centrul universului, pentru că Dumnezeu își va strămuta locuința Sa din ceruri, aici pe pământ. Pământul nostru, deși este între micile planete ale universului, este scump în ochii lui Dumnezeu, pentru că aici a avut loc cea mai mare dramă din univers: Fiul lui Dumnezeu Și-a sacrificat viața Sa aici, pentru a salva omenirea sortită pieirii din cauza păcatului!

Viața mântuiților pe Noul Pământ se va deosebi mult de viața de acum trăită pe pământ. Dumnezeu a spus că acolo vor înceta pe vecie durerile, suferințele, plânsetele, lacrimile, păcatul și moartea. Acolo ne vom bucura nedespărțiți în veșnicie cu toți ai noștri iubiți: părinți, frați, surori, copii, rude și prieteni, și cu toți cei mântuiți din toate veacurile!

Da, Dumnezeu pregătește lucruri mărețe copiilor Săi iubiți... După cum este scris: „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (*1 Corinteni 2:9*).

Multă și mare răsplătire vor avea toți cei ce iubesc pe Dumnezeu și fac voia Lui, ținând poruncile Lui! De aceea spunea Pavel: Eu socotesc că suferințele din vremea de acum, nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (*Romani 8:18*).

Ziua de sărbătoare în noul Paradis

Vor avea cei mântuiți o zi de sărbătoare și în Noul Paradis? Da, vor avea! Dumnezeu a spus prin profetul mesianic Isaia: „Căci precum

cerul cel nou și pământul cel nou pe care le voi zidi – zice Domnul – vor rămânea înaintea Mea, așa va dăinui de-a pururi neamul vostru și numele vostru. Și din lună nouă în lună nouă și din Sâmbătă în Sâmbătă, vor veni toți și se vor închina înaintea Mea – zice Domnul.” (*Isaia 66:22-23*). (Biblia tradusă de preoții profesori V. Radu și G. Galaction, București, 1938).

Să nu punem la îndoială cele descoperite nouă de Dumnezeu în Cuvântul Său prin servii Săi, sfinții profeți! Dumnezeu va face așa cum a spus și va fi așa cum El a zis... Da, în Noul Paradis, sus în ceruri și jos pe pământul înnoit, cei mântuiți vor avea ca sărbătoare în continuare ziua a șaptea, ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o la început în Paradis, când omul încă nu păcătuisese. (*Genesa 2:2-3*). Iată, ce mare valoare are să respectăm poruncile lui Dumnezeu și ziua a șaptea – Sâmbăta, ca zi de sărbătoare săptămânală, așa cum a zis Dumnezeu!

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (*Psalmi 33:6, 9*).

„Iar cerurile și pământul de acum”, spune Petru, „sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți... Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace.” (*1 Petru 3:13-14*).

Evangelistul, apostol și profet Ioan, mărturisește de asemenea câte ceva din descoperirile făcute lui de Domnul în viziune pe insula Patmos, zicând: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de Domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea, robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (*Apocalipsa 22:1-4*).

În viața cea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu, cei mântuiți vor studia mereu taina Dumnezeirii, taina zidirii Universului, taina binelui

și a răului, taina întrupării Domnului, taina suferințelor, morții și învierii Domnului Hristos pentru mântuirea noastră și multe alte taine, pe care acum nu le pricepem decât parțial. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin... Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare este dragostea.” (1 Corinteni 13:12-13).

Adevărații credincioși ai Domnului care și-au pregătit viața pe pământ, vor vedea cu ochii lor lucrurile crezute, sperate și iubite de ei. Da, vom vedea cu ochii noștri fața iubitorului nostru Părinte ceresc și a mult iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos! Această nădejde și încredere a avut-o și dreptul Iov, care mărturisea în durerile sale: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” (Iov 19:25-27).

Apostolul Pavel vorbește despre importanța credinței în lucrurile nevăzute dar făgăduite de Dumnezeu, Cel care nu minte, și care este în stare să facă **totul** așa cum El a spus. (Evrei 2:1-6). El amintește o mulțime de bărbați credincioși, care prin credință au luptat, au sperat și au biruit. (Evrei 11:33-40). Acești credincioși se considerau străini și călători pe acest pământ. „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11:13-16).

Unii oameni se întrebă și azi: va mai fi mult până să moștenim scumpele făgăduințe? La această întrebare, Sfântul apostol Pavel răspunde cu toată siguranța astfel: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.” (Evrei 10:37). Iar sfântul apostol Petru, arătând și motivul întârzierii Domnului, de asemenea spune: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred

unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3:9).

Noi însă, încrezători pe deplin în Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, să așteptăm cu mult dor a doua Sa venire, când va restatornici împărăția Sa cea veșnică așa cum a fost în paradisul de la început, când Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea... Împlinirea profețiilor și a semnelor timpului ne îndreptătesc să credem că suntem foarte aproape de acest mare eveniment. (Matei 24:1-14, 30-35). Suntem aproape de împlinirea a șase mii de ani de la facerea lumii noastre, conform raportului biblic. Apocalipsa vorbește despre un mileniu, adică o perioadă de o mie de ani, pe care cei credincioși mântuiți o vor petrece cu Domnul Isus, sus în ceruri, mileniu ce va începe la arătarea în mărire a Domnului Hristos și întâia înviere a dreptilor. (Apocalipsa 20:1-13).

Toți credincioșii mântuiți ai Domnului care au slujit cu credincioșie, sinceritate și devotament Domnului, vor fi părtași cu El și în Împărăția Lui. Dumnezeu va permite din nou celor mântuiți să meargă și să mănânce din pomul vieții din Paradis, care va rodi de douăsprezece ori pe an. În fiecare lună nouă, va da un rod nou. Deși anii veșniciei nu au sfârșit, timpul va fi împărțit de Dumnezeu în săptămâni și luni, așa cum stă scris. În fiecare lună nouă, aleșii mântuiți ai Domnului vor merge și vor mânca din rodul cel plăcut al pomului vieții. Și în fiecare zi de Sabat, adică în fiecare a șaptea zi, vor merge ca să se închine înaintea Domnului Dumnezeu. (Isaia 66:22-23).

Iubite cititor, dorești să fi împreună cu cei mântuiți în Împărăția lui Dumnezeu, și să te bucuri de minunile pe care Domnul a spus că le va face pentru copiii Lui credincioși? Dacă da, hotărăște-te azi, **chiar acum** să fi printre cei aleși! (2 Corinteni 6:1-2; Evrei 3:7-8,13). Crede în Dumnezeu, crede în Domnul Hristos și caută să faci voia Lui! Păstrează poruncile Lui și păstrează cu sfințenie ziua Lui,

Sâmbăta, adevărata zi de odihnă!

Cuprins

1. Dumnezeu – Creatorul	3
2. Care este ziua a șaptea?.....	10
3. Adevărata zi de sărbătoare a Domnului Hristos	17
4. Valabilitatea legii morale și împlinirea legii ceremoniale	27
5. Ziua de odihnă serbată de apostoli	40
6. Cultul și sărbătorile păgâne	47
7. Înlocuirea Zilei Domnului (Sâmbăta) cu ziua soarelui	52
8. Din Paradis în Paradis	75